ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 14.

ΗΦΥΣΙΣ

15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1901

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 20

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Μαυρομιχάλη 16.

Ο ΝΕΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ὁ νέος βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας θὰ ὀνομασθῇ Ἐδουάρδος Ζ' ἢ Ἀλβέρτος Α'. Ἀλλὰ διὰ τὴν γενεάν μας θὰ παραμείνῃ ὡς εἰκός, «πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας», ὁ τίτλος, τὸν ὁποῖον, χάρις εἰς τὴν μακροβιότητα τῆς μητρός του, διετήρησε κατὰ τὰ τρία τέταρτα τῆς ζωῆς του. Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ χθὲς «πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας», ὁ σήμερον βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας καὶ αὐτοκράτωρ τῶν Ἰνδιῶν, εἶνε κυρίως γνωστὸς ὡς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὡς ἐπέραστος θαμιστὴς αἰθουσῶν—καὶ ὄχι μόνον αἰθουσῶν—ὡς τέλειος τύπος καλλωπιστοῦ, δίδων τὸ σύνθημα τῶν συρμῶν, ἀπὸ τῶν πίλων καὶ τῶν λαιμοδετῶν μέχρι τῶν ὑποδημάτων, καὶ ἂς εἴπομεν τὴν λέξιν. ὁ φίλος τῆς «ζωῆς» καὶ τῶν παρακολούθων τῆς ζωῆς. Οἱ Γάλλοι τὸν θεωροῦν, ὡς τύπον βουλεβαρδιέρου, ὡς μορφὴν ἰδιάζουσαν Παρισινοῦ, ὡς πρίγκηπα, τὸν ὁποῖον ἡ ἐπισημότης καὶ ἡ ἐθιμοτυπία πολὺ ὀλίγον ἐλκύουν καὶ ὅστις ἀπεναντίας, ἀγαπᾷ τὴν εὔθυμον συντροφίαν, τὰς πνευματώδεις συνομιλίας, τὰς ὡραίας γυναῖκας καὶ τὰς ἱπποδρομίας.

Ὁ βίος οὗτος τοῦ νέου βασιλέως ἀκριβῶς προσέδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ ἐπίχαρι καὶ ἐπαφρόδιτον ἦθος, διὰ τὸ ὁποῖον διακρίνεται. Λέγουν, ὅτι ἀδύνατον εἶνε συνομιλητής του ν' ἀνθέξῃ εἰς τὸ θέλγητρον τῆς συνομιλίας καὶ τῶν τρόπων του, εἰς τὸ γόητρον τῆς κομψοπρεπείας, τὴν ὁποίαν ἀποπνέει ὡς φυσικόν τι ἄρωμα εὐγενείας. Τὴν χάριν ταύτην καὶ τὴν ἀβρότητα προάγει,—προῆγε τοὐλάχιστον ὡς Διάδοχος—μέχρις ἐντελοῦς ἐλλείψεως κάθε «πόζας». Λησμονεῖ μὲ τοὺς φίλους του ποῖος εἶνε—ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως, ὅτι δὲν τὸ λησμονοῦν καὶ ἐκεῖνοι. Κατέχων τὸ αἴσθημα τοῦ *τάκτ* εἰς ὑπέρτατον βαθμόν, δὲν συγχωρεῖ εἰς ἄλλους τὴν ἔλλειψιν *τάκτ*. Κάποτε εἰς μίαν ἑσπερίδα εἷς τῶν ὑπασπιστῶν του ἀπεσύρθη. Ὁ πρίγκηψ προσεποιήθη, ὅτι δὲν τὸ παρετήρησε, τὸν ἀφῆκε νὰ ἐκδυθῇ καὶ ἔπειτα ἔστειλε νὰ τὸν ζητήσῃ ἐσπευσμένως. Δὲν εἶνε ἄνθρωπος μὲ μίση, ἀλλ' εἶνε ἀμείλικτος διὰ τοὺς προσβάλλοντας αὐτόν, μέχρις ὅτου λησμονήσῃ τὴν προσβολήν των.

Ζῶν τὸν βίον τῶν Ἄγγλων ἀριστοκρατῶν, εἶνε ἐμπαθὴς ἐραστὴς ὅλων τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων, ἠσκεῖτο δὲ—τοὐλάχιστον ἐφημίζετο—ὡς θαυμάσιος σκοπευτής. Λέγουν συγχρόνως, ὅτι εἶνε πνευματωδέστατος, εὐφυολόγος, νοημονέστατος, ἐξαιρέτως μορφωμένος. Τοῦτο ἄλλως ἀποδεικνύουν καὶ αἱ ἀπειράριθμοι προσφωνήσεις καὶ προσλαλιαί του, ἐξ ὧν τινὲς εἶνε ἀριστουργήματα ἀγγλικοῦ χιοῦμορ, κομψότητος καὶ ἁπλότητος. Ὁμιλεῖ ὅμως, ὡς φαίνεται, τόσον ταχέως, ὥστε ὑπάρχουν ἀκροαταὶ ποῦ δὲν ἠμποροῦν νὰ τὸν παρακολουθήσουν. Ἀλλ' εἰς τὴν θέρμην τοῦ αὐτοσχεδιασμοῦ εὑρίσκει φράσεις καὶ εὐφυολογίας, τὰς ὁποίας θὰ ἐζήλευε μεθυγράφος ἐξ ἐπαγγέλματος.

Ὁ βίος αὐτοῦ ὡς Διαδόχου, ἄλλως τε, δὲν ὑπῆρξε βίος ἀμεριμνομερίμνης. Ἐὰν ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τὰς διασκεδάσεις, δὲν ὑπῆρξεν ἐπίσημος συνάθροισις, ἐθνική, ἐπιστημονική, φιλολογική, καλλιτεχνική, τῆς ὁποίας δὲν προήδρευεν. Ἡ πολιτικὴ ὀλίγον τὸν εἵλκυε μέχρι τοῦδε. Τὴν παρηκολούθει ὡς ἁπλοῦς θεατής, ἀναγινώσκων τὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ πρακτικὰ τῶν Βουλῶν, μὴ ἐκδηλώσας δὲ ποτὲ οὐδεμίαν προτίμησιν.

Ἡ μακρὰ τῆς μητρός του βασιλεία εὐ-

ρίσκει τὸν νέον βασιλέα σχεδὸν γέροντα. Ἡ ἀθλητικὴ κομψότης τοῦ σώματος ὑπέκυψεν ἤδη εἰς τὸν ὄγκον τῶν σαρκῶν. Αὐτὴ ἡ ἄψογος τοῦ καλλωπισμοῦ κομψότης ὑπεχώρησεν εἰς εὐρύχωρα καὶ μᾶλλον ἀτημελῆ ἐνδύματα, ἀποκρύπτοντα τὴν προοδεύουσαν πολυσαρκίαν, κατὰ τῆς ὁποίας πέρυσιν ἐξετέλει θεραπείαν ἐπίμονον εἰς τὸ Μαρίενβαδ.

Ὅταν ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας ὡμίλει περὶ τοῦ μέλλοντός του ὡς βασιλέως, δὲν ἔλεγε ποτέ:

— Ὅταν θὰ γείνω βασιλεύς!

Ἀλλὰ πάντοτε μετ' ἄκρας λεπτότητος:

— Ἐὰν γίνω ποτὲ βασιλεύς!

Ἰδοὺ τέλος, ἔγεινε βασιλεύς. Ἀλλά, εἶνε πλέον εἰς τὴν ἡλικίαν, καθ' ἣν ἠμπορεῖ κανεὶς ν' ἀλλάξῃ τρόπον τοῦ ζῆν, συστήματα, ἰδέας;

Ὁ Ἐδουάρδος Ζ' ἢ Ἀλβέρτος Α, ὄχι μόνον συνεχίζει τὴν συνταγματικὴν παράδοσιν τῆς μητρός, ἀλλὰ καὶ λόγῳ προσωπικῆς προτιμήσεως καὶ λόγῳ ἤθους θὰ εἶνε ὁ τύπος τοῦ συνταγματικοῦ βασιλέως, τοῦ βασιλεύοντος καὶ μὴ κυβερνῶντος — τοῦ οὐδόλως κυβερνῶντος καὶ πολὺ ὀλίγον βασιλεύοντος.

ΤΟ ΑΧΡΟΥΝ ΜΕΛΑΝ

Μεταξὺ ὅλων τῶν μέσων τῆς κρυπτογραφικῆς λεγομένης συνεννοήσεως, ἅτινα ἀνέκαθεν μετεχειρίσθησαν εἰς τὰς ἰδιαιτέρας αὐτῶν καὶ ἐχεμύθους ἀνταποκρίσεις οἱ ἄνθρωποι, συγκαταλέγεται βεβαίως καὶ ὁ τρόπος τοῦ γράφειν δι' ἀριθμῶν, σημείων καὶ γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου, ἐχόντων ἰδίαν ὅλως ἔννοιαν, ἣν ὅ τε γράφων καὶ ὁ ἀναγινώσκων μόνον ἐκ προτέρας μεταξὺ των συνεννοήσεως παρεδέξαντο. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τοῦ τρόπου τούτου, τοῦ κρυπτογραφικῶς συνεννοεῖσθαι, ὑπάρχει καὶ ἕτερόν τι σύστημα, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἐν τῇ διπλωματικῇ ἀλληλογραφίᾳ ἔπαιζε ρόλον, ἀρκετὰ σπουδαῖον. Ἡ μέθοδος αὕτη συνίσταται εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ἀχρώμου λεγομένου μέλανος.

Καὶ πραγματικῶς διὰ ταύτης ἡ γραφὴ εἶναι κατ' ἀρχὰς ἐντελῶς ἀόρατος, ὁ χάρτης φαίνεται λευκότατος, ὡς πάντοτε, πλὴν τιθεμένου τούτου ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν μετρίας θερμοκρασίας, τὸ ἐν αὐτῷ κείμενον ἀναφαίνεται τότε ἀμέσως, ὡς ἐκ μαγείας.

Ἡ ἐπιστήμη τῶν ἀχρόων μελανῶν ἀπετέλεσεν ἕνα τῶν κλάδων τῆς ἀρχαίας χημείας, τινὲς δὲ τῶν διασημοτάτων ἀλχημικῶν κατεγίναντο οὐκ ὀλίγον καὶ ἐπλούτισαν αὐτὸν διὰ νέων ἀνακαλύψεων. τὴν σήμερον δὲ ἡ μελέτη τῶν μελανῶν τούτων ἀποτελεῖ ἀναντιρρήτως περίεργον φαινόμενον ἐν τῇ συγχρόνῳ χημείᾳ καὶ παρέχει διασκεδαστικὴν τὴν ἐφαρμογὴν ἐν ταῖς ἰδιότησι σωμάτων τινῶν.

Μέγας ἀριθμὸς μυθιστοριογράφων ἐδράξατο τῆς εὐκαιρίας διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν παραδόξων ἀποτελεσμάτων τῶν ἀχρόων μελανῶν, πρὸς διέγερσιν τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ἀναγνωστῶν των. Ὁ Ἐδγὰρ Ποὲ ἐν τῷ μυθιστορήματί του «*Ὁ χρυσοῦς κάνθαρος*» ἀποκαλύπτει εἰς τὸν ἥρωά του περγαμηνήν, ἥτις, τυχαίως θερμανθεῖσα, καλύπτεται αἴφνης ὑπὸ χαρακτήρων καὶ ἀριθμῶν, ὧν κατορθοῖ νὰ εὕρῃ τὴν ἔννοιαν, διὰ μέσου τῆς κρυπτογραφίας ταύτης, ἐξ οὗ ὁδηγεῖται εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς θέσεως, ἔνθα κρύπτεται ὁ θησαυρός. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς ἐν τινι τῶν οπουδαίων αὐτοῦ ἔργων θεμελιοῖ ἐπίσης τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἀπείρων θησαυρῶν ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Μόντε-Χρήστου ἐπὶ διαθήκης τινός, γραφείσης δι' ἀχρώμου μελάνης καὶ ἡμιφθαρείσης ὑπὸ τῶν φλογῶν.

Ἡ ἐμφάνισις τῶν δι' ἀχρώμου μελάνης γεγραμμένων χαρακτήρων ἐπὶ φύλλου χάρτου, ὅπερ πρότερον ἐφαίνετο ἐντελῶς λευκόν, ἐνέχει τι τὸ φανταστικὸν καὶ θαυμάσιον, καὶ τὸ ὁποῖον ἐκπλήττει οὐκ ὀλίγον καὶ βασανίζει τὸν νοῦν τῶν ἀπροόπτως θεωμένων καὶ μὴ ἀντιλαμβανομένων τῆς μεθόδου ταύτης ἀτόμων. Οὐχ ἧττον εἶναι ἀρκούντως διασκεδαστικὸν εἰς τοὺς μεμυημένους.

Οἱ θαυματοποιοὶ καὶ ταχυδακτυλουργοὶ μεταχειρίζονται πολὺ τὰ μέλανα ταῦτα ἐν τοῖς πειράμασιν αὐτῶν καὶ ἰδίως εἰς τὴν ἀποκάλυψιν ἐπὶ τεμαχίου χάρτου ἀπαντήσεως ἐπὶ ἐρωτήσεως, γραφείσης ὑπ' αὐτοῦ τοῦ θεατοῦ ἐπ' αὐτοῦ, χωρὶς οὗτος ν' ἀπομακρύνῃ τὰ βλέμματά του ἀπὸ τοῦ χάρτου οὐδ' ἐπὶ στιγμήν.

Πρὸ τινων δὲ μηνῶν μάλιστα ἐθεάθη ἐν Παρισίοις πλανώδιός τις ἔμπορος, ὅστις ἐπώλει μίαν ἐρώτησιν. «*Ζητήσατε τὸ πτηνὸν*» ἀνεφώνει καὶ συνάμα προὔτεινεν εἰς τὸ κοινὸν τεμάχια χαρτονίου, ἐφ' ὧν εἰκονίζοντο κλωβοὶ ψιττακῶν, ἐν οἷς ὅμως δὲν ἐφαίνετο τὸ πτηνόν. Ἦτο ἐντελῶς ἀόρατον καὶ ἀπητεῖτο ἡ θέρμανσις τοῦ χαρτονίου, ὅτε ἐνεφανίζετο βαθμηδὸν ἐν τῷ κλωβῷ κυανοῦς τις ψιττακός.

Διὰ τῶν ἀχρόων μελανῶν δύναταί τις ἐπίσης νὰ κατασκευάσῃ πολὺ περιέργους εἰκόνας, μεταβαλλομένας κατὰ βούλησιν καὶ διασκεδαστικῶς. Ἤτοι μία κωμόπολις, παριστάνουσα ὄψιν χειμερινήν, δύναται θερμαινομένη, νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐαρινήν, τῶν φύλλων καλυπτόντων βαθμηδὸν τὰ δένδρα καὶ τῆς χιόνος ὑποχωρούσης πρὸ τῆς χλόης.

Κύριός τις ἐσχάτως προὔτεινε τὴν χρῆσιν τῶν ἀχρόων μελανῶν εἰς τὴν δι' ἐπιστολικῶν δελταρίων κρυπτογραφικὴν ἀνταπόκρισιν, καὶ μολονότι, ὡς πιστεύομεν, ἡ χρῆσις αὐτῶν δὲν φαίνεται διαδεδομένη, ἐν τούτοις παρ' ἅπασι τοῖς χαρτοπώλαις ἐν Εὐρώπῃ πωλοῦνται ποικίλα εἴδη ἀχρόων μελανῶν.

Σημειωτέον ἐν τούτοις, ὅτι τὰ μέλανα ταῦτα πωλοῦνται σχετικῶς εἰς ὑπέρμετρον τιμήν, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὴν εὐκολον κατασκευὴν τοῦ ἀχρόου μέλανος, παρ' οἱουδήποτε, ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ ποιήσηται χρῆσιν αὐτοῦ εἴτε πρὸς ἰδίαν ἀνταπόκρισιν, εἴτε πρὸς ἐφαρμογὴν διασκεδαστικοῦ τινος πειράματος.

Τὰ πλεῖστα τῶν ἀχρόων μελανῶν ὀφείλουσι τὴν ἰδιότητα αὐτῶν ταύτην εἰς τὸ προτέρημα, ὅπερ κέκτηνται ὑγρομετρικά τινα ἅλατα τοῦ νὰ ἦναι ἐντελῶς ἢ σχεδὸν ἄχροα, ὁπόταν εὑρίσκωνται ἐν ὑγιᾷ καταστάσει, καὶ νὰ λαμβάνωσι χρῶμα ζωηρόν, ὁπόταν ὑποβάλλωνται εἰς ξηρὰν κατάστασιν διὰ τῆς ἐπιδράσεως ἐπ' αὐτῶν ἀναλόγου τινὸς θερμότητος.

Ὁ χλωριοῦχος γλαυκόχαλκος (chlorure de cobalt), ὅστις φέρει χρῶμα ἀνοικτὸν ροδόχρουν ἐν διαλελυμένῃ καταστάσει, ἀποξηραινόμενος μεταβάλλεται εἰς ζωηρὸν κυανοῦν.

Ὁ χλωριοῦχος χαλκὸς θερμαινόμενος λαμβάνει χρῶμα κιτρινωπόν.

Τὸ χλωριοῦχον νικέλιον καὶ ἡ χλωριοῦχος πότασσα ἔχουσιν ἀνάλογα ἰδιώματα.

Τὰ βαρομετρικὰ ἄνθη καὶ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα ἀντικείμενα, τῶν ὁποίων ὁ χρωματισμὸς σημειοῖ τὸν καιρόν, γίνονται ροδόχροα, ὁπόταν ἡ ἀτμόσφαιρα ἦναι ὑγρά, καὶ κυανὰ ὁπόταν ἐκτίθενται εἰς τὴν θερμοκρασίαν ἢ ξηρασίαν, ἀφοῦ προηγουμένως ὑγρανθῶσιν ἐν ἐλαφρᾷ διαλύσει χλωριούχου γλαυκοχάλκου. Ἐὰν μόριά τινα τοῦ χλωριούχου τούτου διαλύσωμεν ἐν ὀλίγῳ ὕδατι οὕτως, ὥστε νὰ μεταβάλωμεν τοῦτο εἰς ὠχρὸν ροδόχρουν χρῶμα, θ' ἀπολαύσωμεν οὕτως ἐξαίρετον ἄχρουν μέλαν.

Μέλανά τινα γίνονται ὁρατὰ μόνον, ὅταν ἐμβαπτίζωμεν αὐτὰ ἐντὸς εἰδικῶν ὑγρῶν ἢ θέτωμεν αὐτὰ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἀερίων τινῶν.

Οἱ γραφόμενοι χαρακτῆρες δι' ἁλάτων τοῦ μολύβδου μελανοῦνται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ὑποθειϊκοῦ ὀξέος.

Ἐλαφρὰ διάλυσις θειϊκοῦ σιδήρου δίδει σημεῖα, τὰ ὁποῖα μεταβάλλονται εἰς ὡραῖον κυανοῦν χρῶμα, ἐμβαπτιζόμενα ἐντὸς ὑδροκυανείου ποτάσσης (prussiate de potasse)· ἀλλὰ γίνονται μέλανα, ἂν ἐμβαπτίσωμεν αὐτὰ ἐν διαλύσει δεψικοῦ ὀξέος (jannin).

Ἐν τούτοις ὑπάρχουσι καὶ πολλαὶ ἄλλαι οὐσίαι, ὧν ἡ χρῆσις δὲν ἐνέχει τοὺς κινδύνους τῶν λοιπῶν χημικῶν προϊόντων καὶ αἵτινές εἰσιν ἀποτελεσματικαὶ ἄχροαι μελάναι. Τοιαῦται δὲ εἶναι, οἱ χυμοὶ τῶν καρπῶν καὶ τῶν φυτῶν, ὁ χυμὸς τῶν χρυσομήλων ἢ λεμονίων, αἱ ἰκμάδες, ὁ χυμὸς τῶν βυσσίνων ἢ τῶν κρομμύων καὶ μάλιστα τὸ σακχαροῦχον ὕδωρ.

Καὶ ὄντως αἱ οὐσίαι αὗται οὐδὲν ἴχνος ἀφίνουσιν ἐπὶ τοῦ χάρτου, ὁπόταν τὰς μεταχειρισθῇ τις ὡς ἄχρουν μέλαν, οἱ δὲ παραγόμενοι χαρακτῆρες εἰσὶν ἐντελῶς ἀόρατοι, ἀλλ' ἐμφανίζονται διὰ ζωηροῦ μέλανος χρώματος, ὁπόταν ὑποβάλῃ τις τὸν χάρτην ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἀναλόγου θερμοκρασίας.

Ἡ μεταβολὴ τοῦ χρωματισμοῦ τούτου ὀφείλεται εἰς τὴν εὐκολίαν, μεθ' ἧς ἐκτελεῖται ἡ ἀποξήρανσις αὐτῶν.

Πρὶν ἢ περαιώσωμεν τὴν περὶ ἀχρόων μελανῶν μικρὰν ἡμῶν ταύτην διατριβήν, θὰ ἀναφέρωμεν πρόχειρόν τι διασκεδαστικὸν φυσικὸν πείραμα, τὸ ὁποῖον δύναται πᾶς τις νὰ ἐκτελέσῃ.

Ἐὰν χαράξωμεν ἐπὶ τεμαχίου χάρτου σημεῖά τινα, εἰκόνα ἢ ὅ,τι δήποτε σχέδιον, μεταχειριζόμενοι πρὸς τοῦτο ὡς μελάνην διάλυσιν νίτρου(1), τὰ σημεῖα ταῦτα θὰ ὦσιν ἐντελῶς ἀόρατα. Ἀλλ' ἐάν, μετὰ ἐπαρκῆ ἀποξήρανσιν, θέσωμεν εἰς ἐπαφὴν οἱονδήποτε ἄκρον τοῦ σχεδίου τούτου μετὰ φωσφόρου διαπύρου, ἀμέσως πυριφλεγὴς αὐλὰξ θὰ διατρέξῃ τὸ φύλλον τοῦ χάρτου τούτου καὶ θὰ καταστήσῃ ἑπομένως τὸ χαραχθὲν σχέδιον ὁρατόν, τὸ δὲ φαινόμενον τὰ μάλα ἀξιοπερίεργον.

Ὥστε ἡ χημεία ἐν τισιν αὐτῆς ἐφαρμογαῖς ἐπιτρέπει νὰ γίνηταί τις εὐκόλως ἐπιτήδειος μάγος.

Φ. Π.

ΒΙΒΛΙΑΚΑ (*)

ΑΓΑΠΗΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Cave ad hominem unius libri».

«*Φεῦγε ἄνθρωπον ἑνὸς μόνον βιβλίου ἀναγνώστην*» λέγει ἀρχαία λατινικὴ παροιμία, συνει-

(1) Οὐδέτερον ἅλας, γινόμενον ἐκ ποτάσσης καὶ νιτρικοῦ ὀξέος.

(*) Σ. Δ. Φ. Ἀπόσπασμα τῆς «Ἱστορίας τῆς τυπογραφίας» συγγραφείσης ὑπὸ τοῦ κ. Ἀνδρέου Κ. Χούμη, ἐκ τῶν ὀλίγων δυναμένων νὰ πραγματευθῶσι τὸ ἀντικείμενον τοῦτο.

στῶσα νὰ ἀποφεύγῃ τις ἀνθρώπους, ἔχοντας εἰς χεῖρας πάντοτε τὸ αὐτὸ βιβλίον καὶ προκαλοῦντας ἐπ' αὐτῶν συζητήσεις. Ἂν δὲ καὶ πολλοὶ συνιστῶσι τὴν ἀνάγκην πολλῶν βιβλίων, μ' ὅλα ταῦτα ὁ Δημοσθένης ἦτο τοσοῦτον γοητευμένος ἀπὸ τὰς ἱστορίας τοῦ Θουκυδίδου, ὥστε ἀντέγραψεν αὐτὰς δωδεκάκις· ὁ Βροῦτος δὲ ὄχι μόνον ἀνεγίνωσκε καὶ εἰς τὰς δεινοτάτας τοῦ βίου του ἡμέρας τὰς ἱστορίας τοῦ Πολυβίου, ἀλλὰ καὶ περίληψιν αὐτῶν ἤρξατο συντάσσων τὴν τελευταίαν τοῦ βίου ἡμέραν, τὴν παραμονὴν τῆς παρὰ τοῖς Φιλίπποις μάχης. Σελὴμ ὁ Β'. διέταξε νὰ μεταφράσωσι Τουρκιστὶ τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Καίσαρος, ἅτινα ἀνεγίνωσκε σχεδὸν καθ' ἑκάστην, ὁ δὲ Σκηπίων τὸν Ξενοφῶντα καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος εἶχεν ἀγαπητὸν ἀνάγνωσμα τὴν Ἰλιάδα.

Ὁ λόρδος Κλαρενδὼν ἀνεγίνωσκε πάντοτε τὸν Λίβιον καὶ Τάκιτον, θεωρῶν πᾶν ἀνάγνωσμα ἐκτὸς αὐτῶν περιττὸν καὶ ἀληθῶς κατὰ τὴν συγγραφὴν τῆς ἱστορίας τῆς Ἀγγλικῆς ἐπαναστάσεως ἐμιμήθη τοῦ πρώτου τὸ περιληπτικὸν καὶ τὴν σαφήνειαν καὶ τοῦ δευτέρου τὴν δύναμιν τοῦ λόγου, ὁ δὲ Βολταῖρος εἶχε πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὴν Γοθολίαν τοῦ Ρακίνα καὶ τὴν «Petit carême» τοῦ Μασιλλῶνος.— Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ πωλήσω τὴν βιβλιοθήκην μου, ἔλεγεν ὁ Diderot, θὰ ἐκράτουν μόνον τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, τὸν Ὅμηρον καὶ τὸν Ριχαρδσὼν, ἐνῷ ὁ Thomas ἠρκεῖτο εἰς τὸν Κικέρωνα, τὸν ὁποῖον ἀνεγίνωσκε πάντοτε, παραλαμβάνων αὐτὸν καὶ ὅταν μετέβαινεν εἰς τὴν ἐξοχήν.

Ὁ Φενελὼν ἐλάτρευε τὴν Ὀδύσσειαν, ὁ δὲ Τηλέμαχος εἶνε ὁ καρπὸς τῆς ἀναγνώσεως ἐκείνης. Ὁ Montesquieu ἦτο τακτικὸς ἀναγνώστης τοῦ Ταχίτου, περὶ τοῦ ὁποίου ἔλεγεν, ὅτι γράφει μετὰ τοσαύτης σαφηνείας ὡσεὶ τὰ πάντα ἐγνώριζεν· ὁ δὲ Grote ἠγάπα τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Λουκιανοῦ τοσοῦτον, ὥστε ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸ θυλάκιόν του, πολλάκις δὲ ἠσπάζετο τὸ βιβλίον μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

Ὁ Λεϊβνίτιν εἶχε πάντοτε εἰς χεῖράς του τὸν Βιργίλιον, τὸν ὁποῖον ἀνέγνωσε τοσάκις, ὥστε ἐγνώριζε τὸ πλεῖστον αὐτοῦ ἀπὸ μνήμης, τὸ αὐτὸ δὲ λέγεται καὶ περὶ τοῦ Ἰταλοῦ Τομαζέου.

Ὁ Κανεβέτος ἦτο τοσοῦτον ἐραστὴς τοῦ Δὸν Κισὼτ, ὥστε ἔλεγεν, ὅτι πολλάκις ἐσκέφθη νὰ καύσῃ ὅλα τὰ βιβλία καὶ ἀπέθανε κρατῶν εἰς χεῖρας του τὸν ἀγαπητόν του σύντροφον, ὡς τὸν ὠνόμαζεν· ἡ δὲ κυρία Στάελ ἔλεγεν, ὅτι ἐὰν κατεδικάζετο νὰ περιορισθῇ εἰς ἓν βιβλίον, θὰ προετίμα τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ τέλος ὁ Μέγας Γλάδστων, ἔλεγεν, ὅτι ὁ μὴ μελετήσας τοὺς «Ἀθλίους» τοῦ Β. Ὑγκὼ, οὐδὲν ἔχει ἀναγνώσει.

Αἱ ᾠδαὶ τοῦ Ὀρατίου ἦσαν τὸ εὐχάριστον ἀνάγνωσμα τοῦ Malherb, ὅστις ἐφύλαττε τὸ βιβλίον τοῦτο ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του, ταξειδεύων δὲ ἢ μεταβαίνων εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἔφερεν αὐτὸν ἐκεῖ καὶ τὸν ὠνόμαζε τὸ φυλακτόν του. Ὁ Ρουσὼ εἶχε πάντοτε εἰς τὸ γραφεῖόν του τὸν Πλούταρχον, τὸν Montaigne καὶ τὸν Λὼκ, ὁμολογῶν ὁ ἴδιος, ὅτι ἐξ αὐτῶν ἠρύσθη τὸν Αἰμίλιόν του. Ὁ μέγας Πὶτ εἶχε πάντοτε ἐπὶ τοῦ γραφείου του τὸν Βαρρὼ, ἐνῷ οἱ Ἄγγλοι πολιτικοὶ Βούλεϊγκ καὶ Ἄμισων, ὁ μὲν τὸ περὶ καθηκόντων τοῦ Κικέρωνος καὶ ὁ ἄλλος τὴν ἱστορίαν τοῦ Δαβιλᾶ. Εἷς τῶν νεωτέρων κριτικῶν ἔλεγεν, ὅτι ἐὰν ἐχάνοντο ὅλοι οἱ συγγραφεῖς καὶ ἐσώζετο μόνον ὁ Πλούταρχος, θὰ ἤρκει μόνος νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα ὑφ' ὅλας τὰς στάσεις καὶ ἐπόψεις. Ἂν δὲ καὶ οὗτος ἐχάνετο, μόνος ὁ βίος τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου θ' ἀνεπλήρου πᾶσαν τὴν ἀπώλειαν. — Πόσον λοιπὸν ζημιοῦται, προσέθηκεν, ὁ μὴ ἀναγνοὺς τὸν βίον τοῦτον, τρὶς τοὐλάχιστον καθ' ὅλην του τὴν ζωήν. Καὶ τέλος ὁ Β. Ὑγκὼ ἔλεγεν, ὅτι ἂν ἐχάνοντο ὅλα τὰ βιβλία, θὰ ἠρκεῖτο μόνον εἰς τὸν Ἰώβ.

Ὁ Μέγας Ναπολέων ἠρέσκετο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ὀσσιανοῦ, ὅπερ παράδοξον, διότι ποίαν εὐχαρίστησιν εὕρισκεν ὁ πρακτικὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ εἰς τὰ μελαγχολικὰ ποιήματα, αὐτὸς ὁ μὴ τερπόμενος εἰς ἰδεώδη καὶ φανταστικά!

Ἐκ τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων, ὁ μὲν μακαρίτης Γ. Χ., πολύτιμος διδάσκαλός μου καὶ ἀγαπητὸς συγγενής, ἐτέρπετο καὶ καθ' ἑκάστην ἀκόμη ἀναγινώσκων τοὺς λόγους τοῦ Οἰκονόμου, οὓς πάντας εἶχεν ἀποστηθίσει, ὁ Γεώργιος Παράσχος ἀνεγίνωσκε καθ' ἑσπέραν μίαν σελίδα τοὐλάχιστον τῆς Ἰλιάδος, ὁ συμπολίτης μου δικηγόρος Γ. Ν. εἶχεν ἀναγνώσει πλέον ἢ χιλιάκις τοὺς λόγους τοῦ Μηνιάτη, ἄλλος γνωστὸς Ἑρμουπολίτης τὰ ἅπαντα τοῦ Ζαλοκώστα, ἀποστηθίσας ὅλα καὶ μηδὲν ἄλλο ποίημα ἐκτὸς αὐτῶν ἀναγνώσας ποτέ, ὁ Μισὲ Παυλὴς Νεγρεπόντης τὰς προφητείας τοῦ Ἀγαθαγγέλου, ἃς καὶ ἔφερε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ, ἕτοιμος νὰ τὰς ἑρμηνεύῃ, ὁ ἀνώτατος ταχυδρομικὸς ὑπάλληλοθ Θ. Α. μέχρι τοῦ 1876 οὐδὲν ἄλλο ἀνεγίνωσκεν ἢ τοὺς λόγους τοῦ Δελῆγεώργη, ὧν πολλοὺς εἶχεν ἀντιγράψει, ὁ μακαρίτης Σχλίεμαν τὴν Ἰλιάδα, ἡ κυρία . . . τὴν Πάπισσαν Ἰωάνναν, ἄλλος οὐδὲν ἄλλο Ἑλληνικὸν βιβλίον ἀνέγνω ἐπὶ τριετίαν ἢ τὰς ποιήσεις τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου καὶ τέλος ὁ κ. Κ. ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ, ἀνέγνω πεντηκοντάκις καὶ πλέον τὰ ἀποτελοῦντα τὴν σειρὰν τῶν «Τριῶν σωματοφυλάκων» μυθιστορήματα τοῦ Δουμᾶ, ὁ δὲ ἰατρὸς κ. Θ. Ζ. ἔχει ἀναγνώσει ὅλα τὰ φύλλα τῆς «Παλιγγενεσίας» ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐκδόσεώς της, ὅπως καὶ ὁ ἐν Ἀθήναις μακαρίτης Δ. Π. Λ. ὅλα τὰ φύλλα τῆς «Νέας Ἐφημερίδος», τῆς ὁποίας καθ' ἑκάστην ἠγόραζεν ἀνὰ δύο ἀντίτυπα.

Καὶ ἵνα συμπληρώσωμεν τὰς ἄνω σημειώσεις.

Ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἐπιθεωρήσεως τῶν Ἐπιθεωρήσεων» κ. Σμὶθ ἠρώτησε πάντας τοὺς μεγάλους ἄνδρας, ποίου βιβλίου ἡ ἀνάγνωσις εἶχεν ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ Στρατάρχης Μόλτε τῷ ἀπήντησεν, ἡ «Ἁγία Γραφὴ καὶ ἡ Ἰλιάς. — Τὰ θαυμάσια τοῦ Οὐρανοῦ. — Clayevitz ὁ πόλεμος. — Σχίλερ. — Γκαῖτε. — Σαίκσπηρ. — Βάλτερ Σκώτ. Ἐνῷ ὁ Θιὲρς ἐξέλεξεν ἐκ μὲν τῶν παλαιῶν τὸν Πλούταρχον, Τάκιτον, Ἰουβενάλην καὶ Καίσαρα, ἐκ δὲ τῶν νέων τὸν Ραβέλλην, Μοντεσκιοῦ, τὸν Βολταῖρον, Ρουσώ, Λαμαρτῖνον καὶ Σατωβριάνδον.

Ἐν Ἑρμουπόλει Σύρου τῇ 4ῃ Ἰανουρίου 1901.

Α. Κ. Χ.

Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

Τί ἐστι πνευματισμός;

— Ἡ ὕπαρξις τοῦ Θεοῦ. — Τὸ ἄπειρον τῶν κατοικουμένων κόσμων. — Αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν ἐνσεσαρκωμένων καὶ μὴ ψυχῶν.

Πορίσματα αὐτοῦ.

1. Ὁ πνευματισμὸς εἶναι μία θετικὴ καὶ πειραματικὴ ἐπιστήμη, ἐπικυρωθεῖσα διὰ τῆς ἀνιχνεύσεως τῆς ἀληθείας καὶ διὰ τῆς ἱστορίας.

2. Ὁ πνευματισμὸς εἶναι ἀνωτέρα φιλοσοφικὴ ἐπιστήμη, ἱκανοποιοῦσα ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην τὴν συνείδησιν, τὴν λογικὴν καὶ τὴν δικαιοσύνην.

3. Ὁ πνευματισμὸς εἶναι ψυχολογικὴ ἐπιστήμη, ἀποδεικνύουσα τὴν ὕπαρξιν τῆς ψυχῆς, καὶ δίδωσι ἡμῖν τὴν λογικωτάτην ἐξήγησιν τῶν σχέσεων τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ σώματος·

4. Ὁ πνευματισμὸς εἶναι θεία ἐπιστήμη, ἀποδεικνύουσα ριζικὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν—τὴν βεβαιότητα μελλούσης ζωῆς — ἐπισφραγίζει τὴν εὐθύνην τῶν πράξεών μας κατὰ τὸ αὐστηρὸν δίκαιον, καὶ ἀποδείκνυσι τὴν ἀνάγκην τῶν διαδοχικῶν ἐνσαρκώσεων ὡς μέσον τῆς ἀπείρου προόδου, εἴτε ἐν τῷ ἡμετέρῳ πλανήτῃ, εἴτε τοῖς ἀστρώοις κόσμοις.

5. Ὁ πνευματισμὸς ἀποβήσεται κοινωνικὴ ἐπιστήμη πρὸς λύσιν τῶν ἐπομένων φιλανθρωπικῶν προβλημάτων· τῆς ἀκεραίας ἀνατροφῆς καὶ παιδείας τῶν δύο φύλων, —τῆς νομοθεσίας, —τῆς ἰδιοκτησίας, —τῆς ἀμοιβαιότητος, —τῶν κοινωνικῶν σχέσεων, —τῆς ἀδελφότητος.

6. Ὁ πνευματισμὸς εἶναι ἡ ἀληθὴς σχολὴ τοῦ ὀφειλομένου σεβασμοῦ πρὸς πάντας τοὺς διερευνητὰς τῶν ἀληθειῶν.

Οἱ πνευματισταὶ δὲ καταγίνονται:

α'.) Νὰ ἑνώσωσι καὶ φέρωσι εἰς ὁμοσπονδίας πάντας τοὺς πνευματιστὰς ἐπικρατείας τινὸς καὶ νὰ συγκεντρώσωσι πάντα τὰ ἐθνικὰ πνευματιστικὰ κέντρα.

β'.) Νὰ εἰσαγάγωσι τὰ στοιχεῖα τοῦ πνευματιστικοῦ δόγματος παρὰ τῷ λαῷ, καὶ νὰ ἐγκαταστήσωσι φιλοσοφικὰς ἕδρας τοῦ πνευματισμοῦ παρὰ ταῖς ἀνωτάταις σχολαῖς.

γ'.) Νὰ διαδώσωσι τὸ δόγμα τοῖς πλήθεσι, διὰ δημοσιευμάτων, συνελεύσεων, διὰ τοῦ τύπου κτλ.

δ'.) Νὰ γνωστοποιῶσι τὰς πνευματιστικὰς ὁμάδας καὶ νὰ ὑποβάλλωσι πᾶς ἀνακοινώσεις αὐτῶν ὑπὸ αὐστηρὸν ἔλεγχον, διότι ἄνευ τούτου ὁ πνευματισμὸς ὑποτιμᾶται τῆς ἀξίας του καὶ τέλος,

ε'.) Νὰ συσταίνωσι παντὶ σοβαρῷ φίλῳ καὶ ἐραστῇ τῆς προόδου τὴν ἐνδελεχῆ μελέτην καὶ εἰλικρινῆ ἐξέτασιν τῶν πνευματιστικῶν πορισμάτων του, ὡς πρὸς τὴν προύπαρξιν καὶ τὴν ἐπιβίωσιν, τὴν πειραματικὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τῆς μετὰ τῶν πνευμάτων ἐπικοινωνίας, τὴν ἀπειρίαν τῶν φάσεων ἐν τῇ διηνεκεῖ ἐξελίξει παντὸς ἀτόμου, τὴν ἀμοιβὴν καὶ τιμωρίαν, ὡς συνέπειαν τῶν πράξεων ἑκάστου, τὴν ἄπειρον πρόοδον, τὴν παγκόσμιον συγκοινωνίαν τῶν ὄντων, κτλ.

Ὁ χαρακτὴρ τοῦ πνευματισμοῦ συνοψίζεται ὡς ἑξῆς:

1 Ἀποτελεῖ θετικὴν καὶ πειραματικὴν ἐπιστήμην.

2. Εἶναι ἀκριβὴς τύπος τῆς ἀποκαλύψεως.

3. Παρέχει σημαντικὸν ἐφόδιον εἰς τὴν πρόοδον.

4. Λύει τὰ δυσκολώτατα κοινωνικὰ προβλήματα.

5. Ἀνυψοῖ τὸ αἴσθημα, τὴν κρίσιν, καὶ ἱκανοποιεῖ τὴν συνείδησιν.

6. Οὐδεμίαν θρησκείαν ἐπιβάλλει, ἀλλὰ προκαλεῖ μελέτην.

7. Πραγματοποιεῖ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ὕψωσιν τῆς ψυχῆς, ἥτις εἶναι συνέπεια ἱστορικῆς ἀνάγκης.

Ἐπάγεται δέ:

α'.) Τὴν ἐντελῆ μελέτην τοῦ πνευματικοῦ δόγματος.

β'.) Τὴν ἐνδελεχῆ ἐξάπλωσίν του διὰ παντὸς μέσου.

γ'.) Τὴν πραγμάτωσιν τῶν ἀρχῶν του

δι' ἐνασκήσεως τῆς ἀρετῆς ἐν τῷ δημοσίῳ καὶ ἰδιωτικῷ βίῳ.

Πρὸς τελεσφόρησιν δὲ τοῦ ἀποτελέσματος τούτου, πᾶς πνευματικὸς σύλλογος, καὶ πᾶν μέλος, θεωρῶσι πάντα ἄνθρωπον ὡς ἀδελφὸν ἐν τῇ διαμάχῃ τοῦ βίου, καὶ ἐν πάσῃ περιστάσει. Πρὸς τοῦτο ἐντέλλεται.

δ'.) Τὸν πρὸς πάντα ἀντιζητητὴν τῶν ἀληθειῶν σεβασμόν, ἔστω καὶ μὴ πνευματιστήν.

ε'.) Τὴν ἐνδελεχῆ προσπάθειαν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐκλαϊκεύσεως τοῦ Συλλόγου εἰς πάσας τὰς κοινωνικὰς σφαίρας.

ζ'.) Τὴν ἀναζήτησιν καὶ ἀπόκτησιν τῆς ἀπολύτου ἐλευθερίας τῆς σκέψεως, τὴν ἐντελῆ παίδευσιν ἀμφοτέρων τῶν φύλων, καὶ τὸν κοσμοπολιτισμὸν ἐν ἁπάσαις ταῖς κοινωνικαῖς σχέσεσι.

η'.) Τὴν αὐτονομίαν πάντων τῶν πνευματιστῶν, παντὸς μύστου, ἑκάστου, συλλόγου ὀφείλοντος νὰ διατηρῇ διαρκεῖς σχέσεις πρὸς τὸ κέντρον τῆς περιφερείας του, ἑκάστου τοπικοῦ κέντρου πρὸς τὸ ἐθνικόν του κέντρον, καὶ ἑκάστου ἐθνικοῦ κέντρου πρὸς τὰ τῶν ἄλλων ἐπικρατειῶν.

θ'.) Ἐν περιπτώσει συστάσεως τοπικῆς ὁμοσπονδίας πνευματιστῶν, ἕκαστον μέλος ὀφείλει νὰ ἔχῃ δύναμιν τῶν κλίσεών του καὶ τῆς ἰδιοφυΐας του, πλήρη ἐλευθερίαν ἐνεργείας ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν καθηκόντων του. Νὰ συμμετέχῃ πρὸς πάντα σύλλογον καὶ συντελῇ κατὰ τὸ ἐνὸν εἰς τὴν πρόληψιν τῶν μεταξὺ τῶν ἐθνῶν ῥήξεων. Νὰ τείνῃ εἰς τὸν ἀφοπλισμὸν τῶν ἐθνῶν καὶ τὴν ἀχρηστίαν τῶν ἐν τοῖς συνόροις αὐτῶν ὀχυρωμάτων, δυνάμει τοῦ λόγου καὶ τοῦ τύπου. Νὰ ζητῇ τὴν κατάργησιν τῆς θανατικῆς ποινῆς, ὅπου ἂν αὕτη ὑφίσταται, καὶ νὰ ἐργάζηται, διὰ τὴν καταστροφὴν τῆς δουλείας ὑφ' ὅλας αὐτῆς τὰς μορφάς. Φ. Π.

Ι. Β. ΣΟΥΛΓΓΕ
ΚΑΙ ΤΟ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΤΟΥ ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟΥ

Οὐδεὶς βεβαίως θὰ ἀγνοῇ τὰς προόδους, ἃς ἐν μικρῷ χρονικῷ διαστήματι ἐποίησεν ἡ ὡρολογοποιία, ἥτις εἶναι ἀξία νὰ τύχῃ τοῦ θαυμασμοῦ ὅλου τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Πλεῖστοι δ' ὅσοι ἀνεφάνησαν διαπρεπεῖς τεχνῖται. Εἷς δὲ τούτων εἶναι καὶ ὁ διάσημος ὡρολογοποιὸς Ι. Β. Σοῦλγγε.

Οὗτος ἐγεννήθη καὶ ἔζησεν εἰς ἐποχὴν ἀνώμαλον, αθ' ἣν ἀποδείκνυται ἐναργέστατα, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα δύναται νὰ ὑπερπηδήσῃ ὅλας τὰς δυσκολίας, ὅταν μετὰ τῆς εὐφυΐας κέκτηται τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν σταθερότητα.

Ὁ Ἰωάννης Β. Σοῦλγγε ἐγεννήθη ἐν Στρασβούργῳ τὴν 17 Δεκεμβρίου 1775. Ὁ πατήρ του, προσκεκολλημένος ὢν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ἐπαρχίας Ἀλσατίας, ἀπώλεσε τὴν θέσιν του ἐν καιρῷ τῆς Τρομοκρατίας, διὰ τὰ συντηρητικά του φρονήματα, ὅθεν ἐγκαταλιπὼν τὸ Στρασβοῦργον κατέφυγε μετὰ τῶν τέκνων του δύο εἰς Σχλεστάδ. Ἀμφότερα τὰ τέκνα του ἀπέδειξαν μὲν ταχέως μεγάλην ἐπίδοσιν εἰς τὰς Μαθηματικὰς ἐπιστήμας καὶ εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν ἐπὶ τῆς Μηχανικῆς, ἀλλὰ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, ὅτε ἡ ἐπανάστασις συνετάραττεν ὅλην τὴν Γαλλίαν, τὰ σχολεῖα δὲν ἐλειτούργουν, κεκλεισμένα ὄντα, καὶ τὰ πρὸς διάδοσιν μέσα ἔλειπον.

Καὶ ὅμως μετὰ τοιαύτας ἐλλείψεις, ἀλλὰ ῥέπων εἰς τὰς Μαθηματικὰς ἐπιστήμας ὁ Ἰωάννης Σοῦλγγε, ἤρξατο τοῦ λαμπροῦ του σταδίου, τουτέστι τοῦ Μηχανικοῦ, κατασκευάσας τὰ ἀπαραίτητα ἐργαλεῖα δι' ἓν μικρὸν μαχανικὸν ἐργοστάσιον. Ἀκολούθως κατέγεινεν εἰς τὴν κατασκευὴν παντοίων μηχανημάτων καὶ ἰδίως τῶν εἰς χρῆσιν τῆς πειραματικῆς φυσικῆς ὀργάνων. Ἔδιδε δὲ μεγάλην προσοχὴν εἰς τοὺς ποικίλους συνδυασμοὺς, τοὺς ὁποίους παρετήρει εἰς τὴν Μηχανικὴν, τὰ Μαθηματικὰ καὶ τὴν Ἀστρονομίαν· ὅθεν ἐνόμιζε τὸ ὡρολόγιον ὡς πρώτην τῶν τεχνῶν, κατασκευάσας ἐν παῖς ἔτι ὤν, τὸ ὡρολόγιον δὲ τοῦτο ἦτο τὸ προσχεδίασμα τοῦ περιωνύμου ἀστρονομικοῦ ὡρολογίου τῆς Μητροπόλεως τοῦ Στρασβούργου.

Ὅτε ὁ πατὴρ τοῦ Σοῦλγγε συνελήφθη, φυλακισθεὶς ἕνεκα τῶν συντηρητικῶν αὐτοῦ φρονημάτων, ὁ Ἰωάννης δεκαετὴς μόλις ὤν, προΰτεινε ν' ἀνορθώσῃ τὸ ὡρολόγιον τῆς Μητροπόλως ἀντὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ πατρός του. Ἡ αἴτησίς του αὕτη ἀπερρίφθη, ἀλλ' ἡ γενναία πρᾶξίς του, προερχομένη ἐξ υἱικοῦ φίλτρου, συνετέλεσεν οὐχ ὀλίγον πρὸς ἀπελευθέρωσιν τοῦ πατρός του.

Ἡ ἀνόρθωσις τοῦ ὡρολογίου τῆς Μητροπόλεως ἦτο ἡ σπουδὴ καὶ ἡ μέριμνα τοῦ Ἰωάννου. Ἐξετάζων τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἐννόησεν, ὅτι ἡ πρακτικὴ μηχανικὴ καὶ ὡρολογοποιεῖα δὲν ἐξήρκουν δι' ἓν τοσοῦτον σπουδαῖον ἔργον, ἀλλ' ὅτι ἔπρεπε νὰ κατέχῃ γνώσεις ἔτι τῶν Μαθηματικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἰδίως τῆς Ἀστρονομίας. Ἐν τούτοις ἐπεχείρησε τὰς ἐπιπόνους ταύτας μελέτας ἄνευ διδασκάλων, ἄνευ βοηθημάτων καὶ ἄνευ συμβούλου. Ἡ φυσικὴ του ὀξυδέρκεια καὶ ἡ σταθερά του θέλησις ἀνεπλήρουν τὰι ἐλλείψεις του. Ἰχνογραφῶν ὅλας τὰς θεωρίας, τὰς ὁποίας ἐμελέτα, ἔμαθε ταὐτοχρόνως τὴν Περιγραφικὴν Γεωμετρίαν.

Αἱ ἐργασίαι τοῦ νέου μηχανικοῦ δὲν ἐβράδυναν νὰ ἑλκύσουν τὴν προσοχὴν τῶν συμπατριωτῶν του, ὅτε διωρίσθη ἀναπληρωτικὸς (ἔκτακτος) καθηγητὴς τῶν Μαθηματικῶν ἐν τῷ λυκείῳ τῆς Σχλεστάδ· ὑπόμνημά τι «περὶ τῆς σχέσεως τοῦ μετρικοῦ συστήματος», τοῦ νεωστὶ εἰσαχθέντος καὶ τοῦ μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει, ἦτον ἡ ἀφορμὴ τοῦ νὰ κληθῇ ὁ γνώμων τῶν μέτρων καὶ τῶν σταθμῶν τοῦ νομοῦ του.

Ἐν ἔτει 1820 ἔκαμεν ἔναρξιν τῆς ἐγκαταστάσεως τοῦ ὡρολογίου τῆς Στρασβουργικῆς Μητροπόλεως, εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάζετο παιδιόθεν. Καὶ ἐν πρώτοις ἐσκέφθη ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ἀοχαίου (ὅπερ ἐδείκνυε μόνον τὰς κινητὰς ἑορτὰς δι' εἰκόνος) δι' ἑνὸς νέου ἡμερολογίου, τοῦ ὁποίου αἱ ἐνδείξεις ἦσαν σταθεραί. Ὁ χρονολογικὸς ἐκκλησιαστικὸς ὑπολογισμὸς κατέστησε τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἐπίπονον, μέχρις οὗ διὰ διαφόρων μελετῶν του κατανοήσας τὰ ἐκ τούτων προκύπτοντα λάθη, ἐξήγαγεν ἀλάνθαστον συμπέρασμα. Φθάσας εἰς τὸ τέλος τῶν ἐρευνῶν του ἀπῆλθεν εἰς Παρισίους καὶ ἐπαρουσιάσθη πρὸς τὸν Λουδοβίκον ΙΗ', ὅστις τὸν ὑπεδέχθη εὐμενῶς καὶ τὸν ἐπήνεσεν.

Ἀφ' οὗ ἐδαπάνησεν ἓν σχεδὸν ἔτος εἰς προπαρασκευὴν εὐαρίθμων τινῶν τεχνητῶν καὶ ἀποπεράτωσιν τῶν ἀναγκαιούντων εἰς αὐτὸν ἐργαλείων, ἤρξατο τοῦ ἔργου ἐν ἔτει 1838, κατορθώσας ἐντὸς τεσσάρων ἐτῶν νὰ οἰκοδομήσῃ τὸ ἀριστούργημα ἐκεῖνο, ὅπερ ἀνέγραψε τὸ ὄνομά του εἰς θέσιν διακεκριμένην ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασι τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν.

Πρὸς περιγραφὴν τοῦ ἀριστουργήματος τούτου τῆς τέχνης ἐχρειάζετο χῶρος ἱκανὸς νὰ καταλάβῃ ὁλόκληρον βιβλίον. Ἀλλ' ἡμεῖς περιοριζόμεθα ὑποδεικνύοντες τὰ ἀξιολογώτερα χαρακτηριστικά του.

α'.) Εἰς τὴν βάσιν τοῦ κτιρίου κεῖται ἡ οὐράνιος σφαῖρα, δεικνύουσα ἐπί τινος πλακὸς τὸν ἀστρῶν χρόνον, δηλ. τὴν κίνησιν τῶν ἀστέρων, διαρκούσης τῆς ἡμέρας. Περὶ τοὺς 5,000 ἀστέρες τῶν ἓξ πρώτων τάξεων παρίστανται ἕκαστος ἀκριβῶς εἰς τὰς θέσεις του.

β'.) Ἐπὶ μεταλλίνης ταινίας ἐν σχήματι δακτυλίου, 25 ἑκατοστομέτρων πλάτους, ἐπὶ περιφερείας 9 μέτρων, εἰσὶν ἐγγεγραμμέναι ὅλαι αἱ ἐνδείξεις ἑνὸς ἡμερολογίου σταθεροῦ, οἱ μῆνες δηλ. αἱ ἡμέραι, τὰ γράμματα, ἅτινα σημειοῦσι τὴν Κυριακήν, τὰ ὀνόματα τῶν ἁγίων καὶ αἱ κινηταὶ καὶ ἀκίνητοι ἑορταί.

γ'.) Ἑτέρα χρονικὴ πλὰξ χρησιμεύει πρὸς παράστασιν τῆς ἀνατολῆς καὶ δύσεως τοῦ Ἡλίου, τῆς κινήσεως τῆς Σελήνης καὶ τῶν ἐκλείψεων αὐτῶν.

δ'.) Αἱ ἡμέραι τῆς ἑβδομάδος παρίστανται διὰ τῶν ἑπτὰ θεοτήτων τῶν εἰδωλολατρῶν, ἐξ ὧν ἔλαβον τὰ ὀνόματά των· αὗται αἱ ἑπτὰ ἀλληγορικαὶ εἰκόνες παρίστανται ἐπὶ ἁμαξῶν, συρομένων ὑπὸ τῶν ἀναλογούντων ζώων καὶ περιπρέχουσιν ἐπί τινος κυκλοτεροῦς σιδηροδρόμου, ἀκολουθοῦσαι κίνησίν τινα συνεχῆ.

ε'.) Ἐπὶ τῆς στοᾶς, τῆς καλουμένης τῶν Λεόντων φαίνονται δύο ἄγγελοι, καθήμενοι παρὰ τὴν πλάκα τοῦ μέσου ὅρου τοῦ χρόνου. Ὁ ἐξ ἀριστερῶν ἱστάμενος κρατεῖ εἰς τὴν χεῖρά του ἐν ὡροσκόπιον πλῆρες ἄμμου ἐρυθρᾶς, τὸ ὁποῖον ἐπαναστρέφει καθ' ἑκάστην ὥραν· ὁ δὲ ἐκ δεξιῶν κρατεῖ διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς σκῆπτρον, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας σήμαντρον, δι' οὗ σημαίνει τὸν πρῶτον κτύπον ἑκάστου τετάρτου τῆς ὥρας· ὁ δεύτερος κτύπος ἐπαναλαμβάνεται ὡς πρῶτον τέταρτον τῆς ὥρας ὑπὸ παιδός, τὰ δύο τέταρτα ὑπὸ ἐφήβου, τὰ τρία τέταρτα ὑπὸ ἀνδρὸς ὡρίμου ἡλικίας καὶ τὰ τέσσαρα τέταρτα ὑπὸ γέροντος. Αὗται αἱ τέσσαρες εἰκόνες, αἱ ὁποῖαι παριστῶσι τὰς τέσσαρας ὥρας τῆς ζωῆς, ἐξέρχονται ἐκ τοῦ θαλάμου των, προβαίνουσι δύο βήματα διὰ νὰ πλησιάσωσι καὶ κρούσωσι τὸ σήμαντρον καὶ ἔπειτα ἀπέρχονται.

ς'.) Ἡ ὑψηλοτέρα αἴθουσα πλουσίως καθωραϊσμένη κατέχεται ὑπὸ τῆς εἰκόνος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις κρατεῖ διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν σημαίαν τῆς ἀπολυτρώσεως, διὰ δὲ τῆς ἄλλης εὐλογεῖ.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἑκάστης ἡμέρας βλέπει τις πορευομένους τοὺς δώδεκα Ἀποστόλους πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ φέροντας ἕκαστον τὰ ὄργανα τοῦ μαρτυρίου του· ἅμα φθάσουν πρὸς αὐτὸν κλίνουσι τὴν κεφαλήν, ἀποδίδουσι τὴν προσήκουσαν λατρείαν καὶ εἶτα ἀπέρχονται. Πορευομένων τῶν Ἀποστόλων, ὁ ἱστάμενος ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ πύργου ἀλέκτωρ κτυπᾷ τὰς πτέρυγάς του, κινεῖ τὴν οὐρὰν καὶ κράζει τρὶς εἰς ἀνάμνησιν τῆς φωνῆς τοῦ ἀλέκτορος, ὅστις ἀντήχησεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ Πέτρου, ἔξωθεν τοῦ Πραιτωρίου τοῦ Ποντίου Πιλάτου.

Ἡ φωνὴ αὕτη καὶ ἡ λατρεία τῶν Ἀποστόλων εἰσὶ τὰ ἀξιοθαυμαστότερα μέρη τοῦ ὡρολογίου, ἅτινα ἔτι καὶ νῦν παρ' ὅλων θαυμάζονται.

Τὴν 2 Ὀκτωβρίου 1842, ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τῆς δεκάτης ἐπιστημονικῆς συνόδου τῆς Γαλλίας ἐν Στρασβούργῳ ἐνεκαινιάσθη τὸ νέον ὡρογόγιοον καὶ ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸν πάντων τῶν σοφῶν καὶ τῶν περιεστώτων.

Κατὰ τὸ ἔτος 1828 ὁ Σοῦλγε ἐστεφανώθη διὰ τὰς μετενεχθείσας τελειοποιήσεις εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν κρεμαμένων πλαστίγγων· κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1853 προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν ἱππότου τοῦ τάγματος τῆς Τιμῆς.

Ἀπέθανεν ἐν ἔτει 1856, ἀφ' οὗ ἔζησεν ὀγδοήκοντα ἔτη, καθ' ἃ ἐνησχολήθη εἰς ὠφέλιμα ἔργα.

Κατέλιπε σύγγραμμα, «περὶ τῆς συμπλοκῆς τοῦ τροχοῦ καὶ τοῦ χαρακτοῦ ἄξονος», πολλὰς μηχανὰς πρὸς καταμέτρησιν καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα μαθηματικῆς ἀκριβείας, τὴν ὁποίαν πάντοτε ἐκεδίωκεν εἴς τε τὰς σπουδὰς καὶ τὴν ἐργασίαν του.

Μ. Ν.

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Κιτρινιασμένα πέφτουνε τὰ φύλλα ἕνα ἕνα
Βορρηᾶς σφυρίζει ἄγρια τὰ δένδρα ξερριζόνει
Σύγνεφα μαῦρα βροχερὰ ὁ οὐρανὸς ἁπλόνει
κ' ἡ πλάση ὅλη γδύνεται ξεχνᾷ τὰ περασμένα.

Τ' ἀηδόνι παύει ν' ἀγρυπνᾷ, ὁ κοῦκκος νὰ κοκκύζῃ
τὰ λουλουδα μαραίνουνται κ' ἡ μέλισσα τ' ἀφίνει.
Ἡ πεταλοῦδα στὸ πρωὶ καμμιὰ ζωὴ δὲ δίνει
κ' ἡ γῆ νὰ βροχολούζεται σιγὰ σιγὰ ἀρχίζει.

Φορεῖ ὁ κάμπος γοῦνα του τὸ χόρτο ποῦ φυτρώνει,
ὁ γεωργὸς χαρούμενος γοργὰ σπέρνει κριθάρι,
κάθε γωνιὰ βγάζει δροσιά, κάθε μερὶὰ χορτάρι
κ' ὁ Ἥλιος κουρασμένος τὰ δένδρα δὲ χρυσόνει.

Τ' ἀστέρια μὲ στὰ σύνεφα δὲ λάμπουνε κρυμμένα
Κατάχλωμο περνάει καὶ φεύγει τὸ φεγγάρι.
Ἡ θάλασσα μαυρίζει καὶ κύματ' ἀφρισμένα
ξερνοῦνε στ' ἀκρογιάλι ἀνθρώπινο κουφάρι.

Σᾶ τὸ λουλοῦδι ξύπναγε στοῦ Ἥλιου τὴν ἀχτῖδα,
μὰ τώρα ἡ Παρθενιά της στὸ στρῶμα παραδέρνει
καὶ ὁ χάρος τὸ φθινόπωρο, τὴ ζήλεψε, τὴ πέρνει.
Εἶν' ὁ καιρὸς ποῦ χάνεται τῆς νιότης ἡ ἐλπίδα.

Ἐν Ἐπισκοπειῷ Σύρου 1899.

Μέλτων Βιτάλης

ΤΗ ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΨΥΧΗ ΤΗΣ Σ-δος Α. Φ.

Στὰ ματωμένα
στὰ πληγωμένα
ψυχρά μου στήθεια
καρδι' ἀνησύχει
ἀπεκοιμήθη
εἶνε ἀλήθεια.

Πέθαν' ἐκείνη
ὁ κόσμος σβύνει
γοργά, γοργὰ
χρυσῆ ἀχτῖδα
πᾶσα ἐλπίδα
φεύγουν μὲ μιά.

Ἄχ ! τί νὰ κάμω
θὲ ν' ἀποθάνω
δὲν εἶναι ζωή.
Ἔμεινα μόνος
βαθὺς ὁ πόνος
μοῦ σβύν' ἡ πνοή.

Μὲ ἱκεσίας
καὶ μὲ θυσίας
τὴν γέλασ' ὁ χάρος
τὰ δόλια φτερὰ
μὲ τόση χαρὰ
ἐπῆρε μὲ θάρρος.

Ἠτ' ὅμως κρίνος
μάτην ὁ θρῆνος
Εἶναι μωρία.
Δὲν ἔχει θλίψη
πῆγε στὰ ὕψη
ἔγιν' ἁγία.

Σύρος 1898.

Μέλτων

5 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 5

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΙΓΥΠΤΟΣ

ΥΠΟ ΕΠΟΨΙΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ, ΕΜΠΟΡΙΚΗΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ

(Μετ' εἰκόνων)

(συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀνακαλύψεως τῆς κλειδὸς τῆς ἱερογλυφικῆς γραφῆς ὑπὸ τοῦ διασήμου γάλλου Σιαμπολιών, ἤρθη ὁ ἐπικαλύπτων τὰ μυστήρια τῆς παλαιᾶς Αἰγύπτου αἰνιγματώδης πέπλος καὶ κατωρθώθη ὁ σύγχρονος πολιτισμὸς νὰ γνωρίσῃ τὸν πολιτισμόν, ὅστις διῆπε τὰς τύχας τῆς σπουδαιοτάτης ταύτης χώρας ὑπὸ τὴν μακροχρόνιον βασιλείαν τῶν Φαραώ. Ὁ ταπεινὸς ἀριθμὸς τοῦ συγχρόνου ἀλφαβήτου, οὐδόλως θὰ ἐπήρκει τότε εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ συνδυασμοῦ, ὃν ἐποίει ἡ χρῆσις τῶν μεταχειριζομένων ὑπ' αὐτῶν τότε δύο χιλιάδων διαφόρων ποικίλων σχημάτων. Τὴν ἱερογλυφικὴν γραφὴν μετεχειρίζοντο τότε οἱ Αἰγύπτιοι, ὡς κοσμητικὴν γραφὴν κατὰ τὴν κατασκευὴν τῶν πρώτων αὐτῶν μνημείων, αἱ δὲ πρῶται τῶν εἰκόνων αὐτῶν γραμμαί, ὑπῆρξαν πολύτιμος ἀπαρχὴ διὰ τοὺς ἀρχιτέκτονας, οἵτινες κατόπιν ἐστόλιζον τοὺς τείχους, τοὺς στύλους, τὰς θύρας κτλ. Ὀλίγιστα δὲ ἐκ τῶν διασωθέντων ἐπὶ πέντε χιλιάδας ἔτη μνημείων ἐν τῇ ξηρᾷ τοῦ Νείλου κοιλάδι, δὲν φέρουσι ἐπιγραφὰς τοιαύτας τῆς ἱερογλυφικῆς γραφῆς. Ἀφ' ἧς ἡμέρας δὲ ἡ κλεὶς τῆς ἀναγνώσεως τούτων ἀνεκαλύφθη, ὡς εἴπομεν, ὑπὸ τοῦ Σιαμπολιών, ἐμάθομεν, ὅτι ὁ Αἰγυπτιακὸς λαός, ὁ μέγας οὗτος τῆς ὑφηλίου ἀρχιτέκτων, ἀπεθέωσε τὴν ἱστορίαν τῆς Φαραωνικῆς ἐποχῆς, ἐπὶ ἀνεξαλείπτων βάσεων.

Ἡ πρὸς τὴν ἀθανασίαν πίστις τῶν Αἰγυπτίων πολὺ συνετέλεσεν εἰς τὴν σύμπτυξιν τῆς αἰγυπτιακῆς κοινωνίας. Ὅπως δὲ καὶ σήμερον, πᾶς Αἰγύπτιος καὶ τότε ἦτο πεπεισμένος περὶ τῆς ἀθανασίας αὐτοῦ καὶ οὐδόλως ἐθεώρει τὸν θάνατον ὡς τιμωρίαν αὐτοῦ ἢ ἀντικείμενον τρόμου. Ὁ θάνατος διὰ τὸν Αἰγύπτιον εἶναι μετάβασις ἀπὸ τῆς μιᾶς ζωῆς εἰς τὴν ἑτέραν καὶ ἀρχὴ δευτέρας ὑπάρξεως. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ κατεγίνοντο πρὸς κατασκευὴν κατοικιῶν τῶν νεκρῶν ὡραιοτέρων τῶν ἐν τῇ ζωῇ.

Ἀπὸ τοῦ Φαραὼ δὲ μέχρι τοῦ ταπεινοτέρου ὑπηκόου του, ἡ προετοιμασία τῆς δευτέρας ταύτης κατοικίας ἐθεωρεῖτο ἀπαραίτητος. Οὕτως ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας τῆς κοιλάδος τοῦ Νείλου μέχρι τῆς ἑτέρας, βαθμηδὸν ἐνεκατεστάθησαν εὑρύταται νεκροπόλεις, αἵτινες ὅμως βαθμηδόν, λόγῳ οἰκονομίας τῆς πολυτίμου πρὸς καλλιέργειαν γῆς των, συνέλαβον τὴν ἰδέαν νὰ σκάπτωσι τοὺς τάφους των ἐν τοῖς ὄρεσιν. Τὰ δὲ ὄρη ταῦτα τῆς Αἰγύπτου, εἶχον ἐνίοτε σχῆμα πυραμιδοειδὲς καὶ ὡς φαίνεται, ἐκ τούτου οἱ βασιλεῖς Φαραὼ συνέλαβον τὴν ἰδέαν νὰ περιβάλλωσι τοὺς τάφους των διὰ τεχνητοῦ ὄρους, σχήματος πυραμιδοειδοῦς.

Ὁ Πλίνιος διϊσχυρίζεται, ὅτι ἡ περίφημος Σφὶγξ ἐν Γιζὲ ἦτον ἐπίσης τάφος, ἀλλὰ αἱ τελευταῖαι γενόμεναι ἀνασκαφαὶ ἐν Αἰγύπτῳ, πείθουσιν, ὅτι ἡ Σφὶγξ παρίστα θεότητα ἢ μᾶλλον Φαραώ τινα, ἀποθεοθέντα μετὰ τὸν θάνατόν του, πιθανῶς δὲ τὸν Ὧρον, ὅστις ἐβασίλευσε εἰς τὴν Αἴγυπτον πρὸ τοῦ Μηνᾶ. Οἱ Ἕλληνες ἀναφέρουσιν, ὅτι ἤκουσαν αὐτὴν ἀποκαλουμένην Ἁρμάκην ἤτοι κατὰ αἰγυπτιακὴν ἐτυμολογίαν, Ὧρον ἐπὶ τοῦ ὁρίζοντος καὶ ὅτι δεικνύει τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα. Ἡ Σφὶγξ ἦτο ἐνσάρκωσις τοῦ θεοῦ Ἡλίου καὶ διὰ τῆς προσωποποιήσεως κεφαλῆς ἀνθρώπου ἐπὶ σώματος λέοντος, ἐξεδήλου τὴν δύναμιν, ἥτις ἐκτελεῖ καὶ τὸ σῶμα, ὅπερ συλλαμβάνει. Ἡ μεγάλη αὕτη Σφὶγξ τοῦ Γιζέ, ἣν οἱ Ἄραβες καλοῦσι πατέρα τοῦ τρόμου, ἐλαξεύθη ὁλοκλήρως ἐν τῷ ἐπὶ τόπου εὑρισκομένῳ βράχῳ. Εἶναι δὲ γιγαντῶδες ζῷον κεχρωματισμένον δι' ἀμαυροῦ ἐρυθροῦ, παρατηροῦν τὴν ἔρημον διὰ τῶν μεγάλων αὐτοῦ ζωηρῶν ὀφθαλμῶν καὶ, ὡς φαίνεται, εἶχεν ἐντολὴν κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν Αἰγυπτίων νὰ σταματήσῃ τὴν ἄμμον, ἥτις κατέκλυζε τὴν κοιλάδα τοῦ Νείλου. Μεταξὺ δὲ τῶν ποδῶν του ὑψοῦτο ναὸς ἐπὶ ὡραίου πλακοστρώτου ἐπιτηδείως διεσκευασμένου. Πλησίον τῆς Σφιγγὸς ἔκειτο ὁ ναὸς τοῦ Ἁρμάκη, ὅλος βαρὺς καὶ γυμνὸς ἐπὶ τιτανώδους λίθου λελαξευμένος.

Ο ΣΙΑΜΠΟΛΙΩΝ

Ἡ πρώτη δυναστεία, ἡ τοῦ Μηνᾶ, χρονολογουμένη ἀπὸ πέντε χιλιάδων ἐτῶν πρὸ Χριστοῦ, φαίνεται, ὅτι ἐβασίλευσε ἐπὶ διακόσια πεντήκοντα ἔτη. Ἡ δευτέρα δυναστεία ἔσχε σχεδὸν ἴσην διάρκειαν· ὑπὸ ταύτας δὲ ἡ Αἴγυπτος διοργανώθη θρησκευτικῶς καὶ πολιτικῶς.

Κεφάλαιον Γ'.

Ὅσιρις καὶ αἰγυπτιακὴ λατρεία.—Αἱ Θῆβαι.—Πολιτισμὸς καὶ γράμματα.—Εἰσβολὴ τῶν Ὕκσων.—Ἀποπομπὴ αὐτῶν καὶ ἐπέκτασις τῆς αἰγυπτιακῆς ἐθνότητος.

Ὡς πάντα τὰ πεπολιτισμένα καὶ πλούσια ἔθνη

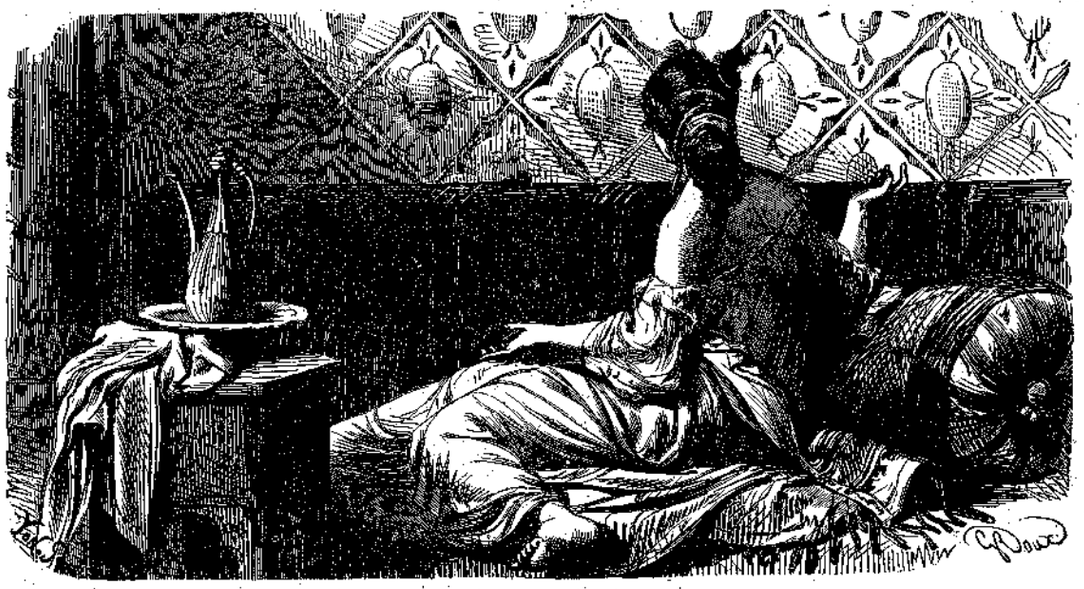

ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΓΥΝΗ ΦΑΡΑΩΝΙΚΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΚΑΙ ΚΛΙΣΗΣ

τῆς ἀρχαιότητος, οὕτω καὶ ἡ Αἴγυπτος ὑπέστη τὴν ζηλοφθονίαν καὶ καταδρομὴν τῶν βαρβάρων καὶ πτωχῶν λαῶν. Εἰς βασιλεὺς τῆς τρίτης δυναστείας ἠναγκάσθη νὰ πολεμήσῃ πρὸς ξένους εἰσβαλλόντας εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἕτερος δὲ ὑπέταξε νομάδας φυλάς, αἵτινες ἐθεάθησαν ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τοῦ Δέλτα καὶ ἠναγκάσθη μάλιστα νὰ ὀχυρώσῃ τὰ πρὸς τὴν Συρίαν σύνορα τῆς Αἰγύπτου. Ἐπὶ τῆς τρίτης δυναστείας ἡ Μέμφις ἐγένετο ὁρισμένως ἡ ἕδρα τοῦ Φαραώ. Ἡ Θύνις, ἡ πρώτη μεγάλη Αἰγυπτιακὴ πόλις ἐξηφανίσθη βαθμηδόν, ἡ δὲ Ἄβυδος ἐγένετο κατὰ προτίμησιν ἡ ἁγία πόλις, ἡ νεκρόπολις τοῦ Ὀσίριδος. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τούτου ἐκαλλιεργήθη ἡ διδασκαλία τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἥτις ἔκτοτε ἐγένετο ἡ βάσις τοῦ διανοητικοῦ καὶ τεχνικοῦ βίου τῶν Αἰγυπτίων. Οἱ πρῶτοι Αἰγύπτιοι δὲν ἐπίστευον, ὅτι ἡ ψυχὴ ζῇ ἐν τῷ σώματι καί, ὅτι μετὰ θάνατον ἀποσπᾶται, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐφρόνουν ὅτι αὐτὸ τὸ σῶμα ἢ τοὐλάχιστον ἀπόρροιά τις τούτου ἐπέζη εἰς τόπον ἔτι καλλίτερον τῆς κοιλάδος τοῦ Νείλου. Διὰ τοῦτο ἡ διατήρησις τοῦ σώματος ἦτο δι' αὐτοὺς ἀπασχόλησις ἀπαραίτητος καὶ πρὸς ἐξασφάλισιν μετὰ θάνατον ζωῆς αἰωνίου, διετήρουν τὰ σώματα, βαλσαμόνοντες αὐτὰ καὶ καλύπτοντες διὰ λιθίνων τάφων.

Ἡ τετάρτη δυναστεία τοῦ Χέοπος καὶ Χεφρῆνος διῆλθεν ἐν βαθυτάτῃ εἰρήνῃ καὶ κατὰ ταύτην ἐγένοντο τὰ κολοσσιαῖα ἀγάλματα καὶ αἱ γιγαντώδεις πυραμῖδες, αἵτινες μετέδωκαν τοῖς μέλλουσι αἰῶσι τὴν μνήμην τοῦ Φαραώ.

Ἡ πέμπτη δυναστεία ἐβασίλευσεν ὅλως ἀμυδρῶς καὶ ἀφῆκε τὴν ἀριστοκρατίαν βαθμηδὸν νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν εἰς τὰς χεῖρας της. Μόλις δὲ δύο Φαραὼ ἐπέζησαν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἕκτης δυναστείας. Κατὰ τὴν ἕκτην ταύτην δυναστείαν τὴν ὅλως εἰρηνικῶς διελθοῦσαν, πολλαὶ ἐγένοντο ἐπιτήδειοι οἰκοδομαὶ καθ' ὅμοιον σχεδὸν τύπον ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Νείλου. Ἡ γλυπτικὴ κατὰ ταύτην τὴν ἐποχὴν ὑπῆρξεν εἰς ἄκρον αὐστηρὰ καὶ λεπτή, τὰ δὲ ἀγάλματα κομψὰ καὶ χαρίεντα.

Περὶ τῆς ἑβδόμης καὶ ὀγδόης δυναστείας, αἵτινες ἐβασίλευσαν ἐν Μέμφιδι δὲν ἔχομεν διδόμενα· ἡ ἐννάτη ὅμως καὶ δεκάτη εἶχον ὡς πρωτεύουσαν τὴν Ἡρακλειούπολιν. Κατὰ ταύτας ὁ κλῆρος ἀνεσχηματίσθη καὶ ἀνέλαβε τὴν ἐξουσίαν. Ὑπῆρξαν δὲ καὶ ἄνδρες, οἵτινες ἀποκλειστικῶς ἀφιερώθησαν εἰς τὴν τῶν νεκρῶν λατρείαν, οἱ προφῆται καὶ οἱ μάντεις οὓς συνεβουλεύοντο περὶ τοῦ μέλλοντος, οἱ ἄρχοντες, οἵτινες, ἐγνώριζον τὰς παραδόσεις τῶν δημοσίων τελετῶν κτλ. καὶ τέλος οἱ ἱερεῖς, οἵτινες ἐξετέλουν τὰς τελετάς, θυσίας, προσφορὰς καὶ σχετικὰ τούτων.

Μετὰ τῶν πριγκίπων τῆς ἑνδεκάτης δυναστείας ἄρχεται ἡ σειρὰ τῶν Θηβαίων Φαραώ. Αἱ Θῆβαι, πόλις κείμεναι ἐν ἐκτεταμένῃ πεδιάδι, ἐγένοντο τὸ κέντρον τῆς λατρείας τοῦ Ἄμμωνος, ἡ πόλις τῶν Σφιγγῶν καὶ ἡ μητρόπολις τῆς βασιλείας τῶν Φαραώ. Οἱ πρίγκιπες τῆς ἑνδεκάτης δυναστείας συνῆψαν ἐμπορικὰς σχέσεις μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Ἀραβίας. Ἵδρυσαν πρὸς τοῦτο Αἰγυπτιακὴν ἀποικίαν ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης καὶ συνέδεσαν τὴν θάλασσαν ταύτην μετὰ τῶν Θηβῶν διὰ διώρυγος, βραδύτερον ἐγκαταλειφθείσης. Ὑπὸ τὴν δυναστείαν δὲ τῶν Θηβαίων Φαραὼ ἡ Αἴγυπτος ἐγκατέλειψε τὸ ὑπεροπτικὸν αὐτῆς ἀπομονωτικὸν σύστημα καὶ ἤρξατο σχέσεις συνάπτουσα μετὰ τῶν ἐξωτερικῶν ἐθνῶν.

Οἱ Φαραὼ τῆς δωδεκάτης δυναστείας ἐπανηλειμένως ἐπολέμησαν πρὸς τὰς ἐκ τοῦ νότου ἐπιδραμούσας μαύρας φυλὰς καὶ μετέφερον τὸ μεσημβρινὸν σύνορον τῆς Αἰγύπτου πλησίον τοῦ δευτέρου καταράκτου. Ὡς γνωστόν, ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ὁ Νεῖλος ρέει μεταξὺ δύο βράχων ἀποτελούντων ἀποκρήμνους ὄχθας. Ἐπὶ τῶν βράχων τούτων ὁ Φαραὼ ἀνήγειρεν δύο φρούρια ἐκ πλίνθων, ἔχοντα τείχη ὑψηλά, ἐπάλξεις καὶ βαθεῖς τάφρους. Εἷς δὲ Φαραώ, ὁ Ἀμενεμὰτ ἐξετέλεσε γιγαντωδέστερον ἔτι ἔργον τῶν

πυραμίδων, ἀγαλμάτων καὶ σφιγγῶν, ὀρύξας τὴν λίμνην Μοίριδα.

Πρὸς δυσμὰς τῆς κοιλάδος τοῦ Νείλου, μεταξὺ Ἡρακλειουπόλεως καὶ Μέμφιδος, ἡ ἔρημος περιβάλλει ἀπέραντόν τινα ὅασιν, ἐκ καλλιεργησίμου γῆς, ἤτοι τὸ λεγόμενον Φαγιούμ. Ὁ Ἀμενεχὰτ συνέλαβε πρῶτος τὴν ἰδέαν τῆς ἐξορύξεως τεχνητῆς μεγάλης τάφρου, ἐκ δέκα ἑκατομμυρίων τετραγωνικῶν μέτρων περιφερείας ἐν τῇ ὀάσει ταύτῃ, να συγκοινωνήσῃ ταύτην διὰ διώρυγος ἀφ' ἑνὸς μὲν μετὰ τοῦ Νείλου καὶ ἀφ' ἑτέρου μετ' ἐκτεταμένου κοιλώματος γῆς, κειμένου ἐν τῇ ἐρήμῳ. Διὰ τοῦ ἔργου τούτου ἡ Κάτω Αἴγυπτος δὲν διέτρεχεπλέον τὸν κίνδυνον οὔτε μεγάλης πλημμύρας τοῦ Νείλου, ἥτις κατέκλυζε τὰς γαίας καὶ κατέστρεφε τὰς ἰδιοκτησίας, οὔτε ἀνεπάρκειαν τοῦ ἀπαιτουμένου ὕδατος. Καὶ ὄντως, διὰ τῆς κατασκευῆς τῆς τεχνητῆς ταύτης λίμνης, εἶδος ἀπεράντου δεξαμενῆς, συνελέγοντο ἀσφαλῶς τὰ ὕδατα ἐν καταλλήλῳ ἐποχῇ καὶ ἐχρησιμοποιοῦντο κατὰ τὰς περιστάσεις. Τὰ προχώματα τῆς λίμνης ταύτης εἶχον πεντήκοντα μέτρων πάχος καὶ ὕψος τριῶν καὶ ἡμίσεων μέτρων.

Θέσις τῆς πάλαι Μέμφιδος καὶ νῦν τὸ χωρίον Μέμφις.

Ἐνταῦθα ἐν Φαγιούμ, ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς λίμνης Μέριδος ἔκειτο ὁ περίφημος λαβύρινθος μετὰ τῆς πυραμίδος του. Ἡ οἰκοδομὴ ἅπασα ἐκ γρανίτου εἶχε διακόσια πεντήκοντα μέτρα μήκους ἐπὶ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα πλάτους. Περιεῖχε δὲ μέγιστον ἀριθμὸν μικρῶν τετραγωνικῶν δωματίων, ὁμοιομόρφων καὶ συνεχομένων ἀλλήλοις διὰ στενῶν διαδρόμων ἐν οἷς ἄνευ ὁδηγοῦ δὲν ἠδύνατό τις νὰ ἐξέλθῃ. Ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῆς λίμνης ταύτης ἔκειτο ἡ ἁγία Κροκοδειλούπολις, ἧς οἱ εὐσεβεῖς κάτοικοι διετήρουν ἐν τῇ λίμνῃ τοὺς ἱεροὺς λεγομένους κροκοδείλους, οὓς ποικιλοτρόπως καὶ παραδόξως ἐστόλιζον. Ἡ λίμνη αὕτη ἀπὸ πολλοῦ ἀπεξηράνθη, ἀλλὰ τὸ Φαγιοὺμ ἐξακολουθεῖ ὂν ἐκ τῶν εὐφοροτέρων διαμερισμάτων τῆς Αἰγύπτου καὶ τρέφει ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιάδας κατοίκους. Βραχίων τοῦ Νείλου κατασκευασθεὶς παρὰ τὸ Σιοὺτ καὶ κληθεὶς ἔκτοτε διώρυξ τοῦ Ἰωσὴφ, μεταφέρει καὶ ἐνταῦθα τὰ εὐεργετήματα τοῦ ποταμοῦ, ἀντικαθιστῶν οὕτως κάπως τὴν παλαιὰν εὐημερίαν. Ἤδη ἡ Αἰγυπτιακὴ κυβέρνησις, ἤρξατο τῆς κατασκευῆς σπουδαίων ὑδραυλικῶν ἔργων ἐνταῦθα, ἀπομιμουμένη τῆς τότε πατριωτικῆς προκατόχου της καὶ μετ' οὐ πολὺ τὸ διαμέρισμα τοῦτο θέλει καταστῇ ἐν τῶν μᾶλλον εὐτυχεστέρων τῆς Αἰγύπτου, καθ' ὅσον ἐνταῦθα διατηροῦνται ἀξιολογώτατοι κῆποι καὶ παράγονται πορτοκαλέαι καὶ λεμονέαι, ἐλαῖαι ἐπιζήτητοι καὶ ἄνθη ἀναρίθμητα καὶ ὡραιότατα.

Ἐπὶ τῆς δωδεκάτης ταύτης δυναστείας προώδευσε πολὺ ἡ εὐημερία τῆς Αἰγύπτου καθόλου, καθόσον πάντες ἀπὸ τοῦ βασιλέως μέχρι τοῦ τελευταίου πολίτου κατεγίνοντο εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ ἰδίᾳ τῆς ἀμπέλου, ἥτις ἔχαιρε τότε μεγάλης φήμης. Ἐπίσης ἡ βιομηχανία ἐν γένει ἐποιήσατο σημαντικὰς προόδους. Ἡ Αἰθιοπία ἐπρομήθευε τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἐλεφαντόδοντα. Κατεσκεύαζον πολύτιμα ἐλαφρὰ λευκὰ ἐνδύματα μετὰ χρυσῶν κεντημάτων διὰ τοὺς προϋχοντας Αἰγυπτίους καὶ μετεχειρίζοντο διὰ τὸν στολισμὸν κόγεις καὶ ἀρώματα ἐξαίσια. Εἰς τὴν μουσικὴν καὶ τὸν χορὸν ἐπεδίδοντο πολύ, ὁ δὲ αὐλὸς καὶ ἡ μάγαδις ἦσαν ἐξαιρετικῶς διαδεδομέναι καθ' ἅπασαν τὴν κοιλάδα τοῦ Νείλου. Ἐνταῦθα κατεσκευάζοντο ἐπίσης ἐκτάκτου τέχνης ζατρίκια καὶ ἄλλα παίγνια διὰ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς παῖδας. Φαίνεται ὅτι ἔκτοτε ἐθήρευον τὴν στρουθοκάμηλον, καθόσον ἔκτοτε ἤρξατο αὕτη νὰ σπανίζῃ ἐν Αἰγύπτῳ,

Ἡ πρόοδος τοῦ Αἰγυπτιακοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἡ πρὸς τὰ γράμματα σπουδὴ τῶν Αἰγυπτίων ἐξετείνετο βαθμηδὸν ὑπὸ τοὺς Θηβαίους Φαραώ, καὶ ἤδη κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀνεφάνη μία τάξις ἀνθρώπων, γραφέων ἢ γραμματοδιδασκάλων ἐπικληθέντων, οἵτινες ἐπεδίδοντο κατ' ἀρχὰς νὰ διδάσκωσι τοὺς νέους καὶ μετ' ὀλίγον ἔλαβον ἰδιάζουσαν θέσιν παρὰ τῷ Αἰγυπτιακῷ λαῷ. Μεταξὺ τούτων οἱ μεγιστᾶνες ἐξέλεγον τοὺς ἀρχιτέκτονας, μηχανικούς, ἐπιστάτας, εἰσπράκτορας τῶν φόρων κτλ. καὶ βραδύτερον οἱ βασιλεῖς Φαραὼ περιεστοιχήθησαν ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς τούτους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἠναγκάζοντο πολλάκις νὰ ἐκλέγωσι τοὺς συμβούλους των, θαλαμηπόλους των, ὑπουργούς των κτλ., οἵτινες κατέληξαν νὰ ἐκμεταλλεύωσι δεόντως τὸν Αἰγυπτιακὸν λαὸν καὶ βραδύτερον τοσοῦτον πολυτελῶς οὗτοι ἔζων, ὥστε ἄλλοι εἰργάζοντο ἀντ' αὐτῶν.

Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἀνεμίχθησαν καὶ εἰς τὰ ἱερὰ καὶ ἐγένοντο ἱερεῖς, πολλὰ ἀπολαμβάνοντες ἕνεκα τῆς συνηθείας, ἣν εἶχον τότε οἱ Αἰγύπτιοι, ποιοῦντες σπουδαίας προσφορὰς καὶ θυσίας τοῖς νεκροῖς αὐτῶν. Ὁ ἀποθνήσκων, μεταβαίνων ἀπὸ τῆς μιᾶς ζωῆς εἰς τὴν ἄλλην, εἶχεν ἀνάγκην πολλῶν ἐφοδίων, προσφορῶν, οἴνων, κρέατος, καρπῶν, γλυκισμάτων κτλ., ἅτινα οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τῷ ἐκόμιζον διὰ τῶν ἱερέων.

(Ἕπεται συνέχεια).

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ο ΑΝΑΤΟΚΙΣΜΟΣ

Ἐὰν Κάρολος ὁ Μέγας ἐκληροδότει ἔκτοτε εἴς τινα τὸ ταπεινὸν ποσὸν τοῦ 1 φράγκου, δὲν θὰ ὑπῆρχε βεβαίως καλλίτερον δῶρον, διότι τὸ 1 φρ. ἀνατοκιζόμενον πρὸς 5 0/0 κατὰ τὸ 814, τότε ἤδη κεφάλαιον καὶ τόκοι θὰ ἀνήρχοντο εἰς τὸ μυθῶδες τῶν 20,574,000,000,000,000,000,000 φράγκων ποσόν, ἤτοι τὰ χρηματοκιβώτια πάντων τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν, διότι εἰς τὰ μὴ πεπολιτισμένα βεβαίως δὲν θὰ ὑπάρχωσι τοιαῦτα ὡς καὶ πασῶν τῶν τραπεζῶν καὶ τῶν πλουσίων οἴκων, δὲν θὰ ἐπήρκουν εἰς τὴν πληρωμὴν τοῦ ἀνωτέρου ποσοῦ.

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΑΝΑΣΤΗΜΑ

Τὸ ἀνθρωπομετρικὸν συμβούλιον τοῦ ἀγγλικοῦ συλλόγου **British Association** κατήρτισεν ἀπό τινος τὸν πίνακα τοῦ μέσου ὕψους τοῦ σώματος παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς. Κατὰ τὰ ἐξαχθέντα δὲ πορίσματα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἡ ἀγγλο-σαξωνικὴ φυλὴ κατέχει τὴν πρώτην θέσιν.

Τὸ ὑψηλότερον ἀνάστημα φέρει ὁ Ἄγγλος ἐργάτης, ὅστις φθάνει μέχρις 1 μέτρου καὶ 74. Ἐὰν δέ τις δὲν λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς διαφόρους κοινωνικὰς κατηγορίας, τὸ ἀνάστημα τοῦ Ἄγγλου, ἐν γένει, ἐξικνεῖται μέχρις 1 μ. καὶ 70.

Τοιοῦτος εἶναι ἐξ ἴσου ὁ μέσος ὅρος τοῦ ὕψους τοῦ σώματος τοῦ Νορβηγοῦ,

Ὁ Δανὸς, ὁ Ὁλλανδὸς καὶ ὁ Οὔγγρος ἔχουσιν ἀνάστημα 1. μ. καὶ 67.

Ὁ Ἐλβετὸς ὁ Ρῶσσος καὶ ὁ Βέλγος, ἔχουσιν ὀλιγώτερον τούτων κατὰ 0,005 τοῦ μέτρου.

Ὁ Γάλλος ἔχει ἀνάστημα 1 μ. 66. Ὁ δὲ Γερμανὸς δὲν φέρει τοιοῦτον μεγαλείτερον, λαμβάνοντες, ἐννοεῖται, τὸ σύνολον ὁλοκλήρου τῆς γερμανικῆς φυλῆς, διότι τὸ ὕψος τοῦ σώματος διαφέρει ἐπαισθητῶς μεταξὺ Πομερανοῦ καὶ Βαυαροῦ.

Τὰ μικρότερα ἀναστήματα ἔχουσιν οἱ Ἰταλοὶ καὶ Ἱσπανοί, ὧν ὁ μέσος ὅρος τοῦ ὕψους τοῦ σώματος φθάνει μέχρις 1 μέτ. καὶ 65.

Ἐν τέλει, παρατηρεῖ τὸ ἀνθρωπομετρικὸν τοῦτο συμβούλιον, ἐὰν ἐξετάσῃ τις τὰς διαφόρους κοινωνικὰς τάξεις τῶν Γάλλων, ὅτι ἀντιθέτως ἐξ ὅσων συμβαίνουσιν ἐν Ἀγγλίᾳ, οἱ ἀνήκοντες εἰς τὰς πλουσίας τάξεις εἰσὶν ὑψηλότεροι τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν ἐργατικὴν τάξιν, ἡ δὲ διαφορὰ αὕτη εἶναι 0,02 τοῦ μέτρου περίπου.

ΙΕΡΟΝ ΚΕΙΜΗΛΙΟΝ

Ἐν τῇ γαλλικῇ ἀκαδημείᾳ τῶν ἐπιγραφῶν ὁ κ. Συμεὼν Λοὺς ἀναφέρει πραγματείαν περὶ τιμαλφοῦς κειμηλίου καὶ λειψάνου τῶν παθῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πρόκειται περὶ τοῦ ἱστορικοῦ τεμαχίου ἑνὸς τῶν ἥλων τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, φυλασσομένου τέως ἐν γαλλικῇ ἐκκλησίᾳ. Τὸ τιμαλφὲς κειμήλιον ἐκόμιζε Πέτρος ὁ Ὠμὸς εἰς τὴν ἐν Μοντιὲλ μάχην, καθ' ἣν ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ νικητοῦ τοῦ βασιλέως τῆς Κεντίγγης. Ὁ νικητὴς ἐδωρήσατο τὸ κειμήλιον τῷ 1373 εἰς τὸν Ἰωάννην, δοῦκα τοῦ Βερρὺ, ὅστις πάλιν ἐδωρήσατο αὐτὸ τῷ 1376 εἰς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Φίλιππον τὸν Τολμηρόν. Ταῦτα ἀποδείκνυνται ἐκ πράξεως ὑπογραφείσης τῷ 1376 ὑπὸ τοῦ δουκὸς τοῦ Βερρὺ καὶ φυλασσομένης σήμερον ἐν τοῖς ἀρχείοις τοῦ νομοῦ Côte d'or.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΦΑΝΤΑΣΙΑΙ

Τὰ φύλλα ἐκεῖνα, τὰ πίπτοντα ὡς τὰ ἔτη μας, τὰ ἄνθη, ἅτινα μαραίνονται ὡς αἱ ὧραι μας, τὰ σύννεφα, ἅτινα φεύγουσιν, ὡς αἱ πλάναι μας, ὁ ἥλιος, ὁ ψυχόμενος ὡς οἱ ἔρωτές μας, οἱ ποταμοί, οἱ πηγνυόμενοι ὡς ὁ βίος μας, πάντα ταῦτα ἔχουσι μυστηριώδεις σχέσεις μὲ τὰς τύχας μας.

★

Ὅπως οἱ τῆς μεσημβρίας ἄνεμοι ἀποβάλλουσι τὴν θερμότητά των, διερχόμενοι χιονοσκεπῆ ὄρη, οὕτω καὶ αἱ ἀναμνήσεις ἔρωτος εἰς γέροντος καρδίαν εἶναι, ὡς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἀνταναχλώμενον εἰς τὸν εἰρηνικὸν τῆς σελήνης δίσκον.

★

Ἡ πολιτικὴ τῆς Ἀγγλίας ἀφορᾷ μόνον τὸν ὠκεανόν, ἡ δὲ πολιτικὴ τῶν γυναικῶν ἀφορᾷ μόνον τὸν ἔρωτα. Ὁ ἔρως εἶναι ὠκεανὸς διὰ τὴν γυναῖκα· ῥιπτόμεθα δὲ εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους τῆς θαλασσοπλοίας, διὰ νὰ φθάσωμεν τέλος εἰς τὴν ξηράν.

Ἀλλ' ἡ γυνὴ πολλάκις εἶναι ἄμμος ἄστατος καὶ πολλοὶ ναυαγοῦν ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἐν ᾧ ἀτενίζουσι μετ' ἐλπίδος πρὸς τὴν ἀκτήν.

★

Μόνον ὁ ἁμαρτωλὸς θεωρεῖ τὸν θάνατον ὡς σκελετὸν, ἐνῷ ἐξ ἐναντίας ὁ θάνατος ὁμοπάζει φαιδρὸν καὶ ἀκμάζοντα νεανίαν, ὡς ζωγραφίζουσι τὸν θεὸν τοῦ ἔρωτος, — ἐκτὸς, ὅτι δὲν εἶναι τοσοῦτον πανοῦργος — ἢ δαίμονα ἥσυχον καὶ κοινωφελῆ, ὅστις προσφέρων τὸν βραχίονα εἰς τὴν ἀπαυδήσασαν προσκυνήτριαν ψυχὴν, διὰ νὰ διαβῇ τὴν τάφρον τοῦ χρόνου, τῇ ἀνοίγει τὰ μαγικὰ ἀνάκτορα τῆς αἰωνίου λαμπρότητος, καὶ μετὰ ταῦτα, φιλοφρόνως νεύσας, γίνεται ἄφαντος.

Ἔσο ποιητὴς ἢ καλλιτέχνης, βάψε τὴν γραφίδα σου εἰς τὰ χρώματα τοῦ λυκαυγοῦς, διὰ νὰ ζωγραφίσῃς τὴν ἀνατολὴν καὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου· ψάλλε τοὺς ἔρωτας τῶν ἀνθέων· περίγραψον τὴν προδότιδα καλλονὴν τῆς θαλάσσης, ὅταν γυνὴ παράφορος σὲ ἐπροκαλῇ δι' ἀσπασμὸν ἡδονῆς· ἐξύμνει αὐτήν, ὅταν ἐρωμένη ζηλότυπος καὶ προσβληθεῖσα, θέλει τὸ πᾶν νὰ παρασύρῃ ὑπὸ τὰ κύματά της, — οὐδέποτε θὰ καταστῇς τέλειος ποιητὴς ἢ καλλιτέχνης, ἐφ' ὅσον δὲν ζωογονήσῃ τὴν εἰκόνα σου διὰ τοῦ βλέμματος τῆς γυναικὸς — τοῦ βλέμματος τῆς Ἰουλιέττης πρὸς τὸν Ῥωμαῖον.

Μ...

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΨΙΑΘΙΝΩΝ ΠΙΛΩΝ

Καθαρίσατε πρῶτον ἐπιμελῶς τὸν πίλον διὰ τῆς ψήκτρας, ὅπως ἀφαιρεθῇ ἡ ἐπ' αὐτοῦ ὑπάρχουσα κόνις. Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ πῖλος δέον νὰ ᾖ ἐντελῶς γυμνός. Μετὰ τοῦτο θέσατε αὐτὸν ἐπὶ τρεῖς τοὐλάχιστον ὥρας ἓν τινι ἀγγείῳ περιέχοντι ὕδωρ, ἐν τῷ ὁποίῳ ῥίπτετε ἓν κοχλιάριον χλωρυδρικοῦ ἢ ὀξαλυδικοῦ ὀξέος.

Κατόπιν ἐκπλύνατε αὐτόν, πρῶτον διὰ σάπωνος καὶ ὕδατος, καὶ εἶτα στεγνώσατε ἐν τῷ ἀέρι ἢ ἐν τῷ ἡλίῳ. Τότε δὲ σιδερώνετε αὐτὸν ἀναστρόφως δι' ὑφάσματος μεμουσχουμένου ἐν ὕδατι, καὶ θὰ ἔχετε τὸν πίλον σας καινουργῆ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Κατὰ μέσον ὅρον ὁ μὲν μελὸς τοῦ ἀνδρὸς ζυγίζει 3 1)2 λίτρας, ὁ δὲ τῆς γυναικὸς 2 λίτρας καὶ 2)3.

Κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ὁ σφυγμὸς ἔχει 180 παλμοὺς καθ' ἕκαστον λεπτόν· κατὰ τὴν νεότοτα 80, καὶ κατὰ τὸ τέλος τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, 60.

Ἡ μέση τοῦ αἵματος θερμότης εἶναι τοῦ μὲν ἀνθρώπου 92 βαθμῶν, τοῦ δὲ προβάτου 102 καὶ τῆς νήσσης 107.

Τὸ αἷμα 42 ἀνθρώπων ἠδύνατο νὰ χορηγήσῃ ἱκανὸν σίδηρον, ὥστε νὰ σφυρηλατήσῃ τις ἐξ αὐτοῦ τὴν ὕνιν ἁρότρου 24 λιτρῶν βάρους.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς τοῦ ἐλέφαντος εἶναι 200, 300 καὶ ἐνίοτε 400 ἐτῶν.

Νομίζεται, ὅτι ἡ ἀγρία νῆσσα διατρέχει ἐν μιᾷ ὥρᾳ διάστημα 300 λευγῶν. Ἡ πτῆσις τῆς χελιδόνος εἶναι ἔτι ταχυτέρα· ἡ δὲ τῶν μυῖῶν παρουσιάζει ταχύτητα 60 λευγῶν, εἰς μίαν ὥραν.

Ἡ γονιμότης τῶν ἐντόμων καὶ τῶν ἰχθύων εἶναι μεγάλη. Οὕτω: Μία βασίλισσα μελισσῶν δύναται νὰ γεννήσῃ καθ' ἑκάστην ἐπὶ δύο μῆνας 200 ὠά, ἅτινα ἐκκολάπτονται ἐν διαστήματι 3 ἡμερῶν.

Μία μόνη μυῖα ἐκ τοῦ εἴδους τῶν εἰς τὰς οἰκίας ἀπαντωμένων, γεννᾷ εἰ μίαν ἐποχήν, 20,000,000 ὠά.

Μία φωλεὰ σφηκῶν περιέχει κατὰ τὸ σύνηθες 15 ἕως 16 χιλ. κελλίων.

Ἑκάστη λίτρα πρινοκοκκίου περιέχει 70,000 ἐντόμων, ἐπειδὴ δὲ καθ' ἕκαστον ἔτος εἰσάγονται ἐν Εὐρώπῃ 600 ἕως 700,000 λιτρῶν πρινοκοκκίου, εἰσάγονται ἑπομένως 42 ἕως 49.000,000,000 ἐντόμων.

Ὁ κυπρῖνος, ἡ πέρκη γεννῶσι 50. ἕως 200,000 ὠά· ἡ ἀρίγγα 20 ἕως 30,000, τὸ σκομβρίον 400 ἕως 500,000· ὁ καλλαρίας 2 ἕως 3,000,000, ὁ δὲ σολομὸς γεννᾷ καθ' ἕκαστον ἔτος 8 ἕως 10,000,000 ὠά.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΜΑΓΙΚΗ ΠΥΘΙΑ

Θέλετε νὰ ἔχητε τὴν ἀπάντησιν προβλήματός σας τινος διὰ τοῦ χρησμοῦ;

Γράψατε ἐρωτήσεις τινὰς ἐπὶ λευκῶν τεμαχίων χάρτου, διὰ τῆς συνήθους μελάνης, ἢ μᾶλλον παρακαλέσατε τοὺς φίλους σας καὶ τὰς φίλας σας ἔν τινι συναναστροφῇ νὰ σᾶς γράψωσι τοιαύτας. Αἱ ἐρωτήσεις αὗται δέον νὰ γράφωνται ἐπὶ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ χάρτου· σεῖς δὲ πρότερον ἢ καὶ μετὰ τοῦτο, χωρὶς ἐννοεῖται, νὰ σᾶς παρατηρήσῃ οὐδείς, γράφετε πρὸς τὸ κάτω μέρος τοῦ χάρτου ἀπαντήσεις ἀστείας ἢ καὶ διλημματικάς, ἀναλόγως τῆς εὐφυΐας σας, διὰ χυμοῦ λεμονίου ἢ κρομμύου, αἵτινες φυσικῶς δὲν φαίνονται. Μετὰ ταῦτα θέσατε τὰ τεμάχια ταῦτα τοῦ χάρτου ἐντὸς κυτίου οὕτινος ἡ βάσις νὰ ἦναι μεταλλική καὶ θερμασμένη προηγουμένως, ἢ τὴν θερμαίνετε ἐπί τινος κηροπηγίου προφέροντες συνάμα λέξεις τινὰς διαβολικάς, καὶ μετὰ τινα δευτερόλεπτα σχετικῶς πρὸς τὴν ἀναπτυχθεῖσαν θερμότητα, ἀποσύρετε τοὺς χάρτας ἀπὸ τοῦ κυτίου καὶ αἱ ἀπαντήσεις σας θὰ ὦσιν ἐντελῶς ὁραταί, πρὸς ἔκπληξιν πάντων

Δύνασθε νὰ μεταχειρισθῆτε καὶ διπλᾶ τεμάχια χάρτου, ἤτοι ἓν διὰ τὴν ἐρώτησιν καὶ ἓν διὰ τὴν ἀπάντησιν, ἐν οἷς ἔχετε γράψει προηγουμένως ταύτην, τὸ ὁποῖα συναρμολογεῖτε ἐν τῷ κυτίῳ· ἢ ἂν αἱ ἐρωτήσεις ὦσι δύσκολοι καὶ ἐπιθυμεῖτε νὰ δίδωνται σαφεῖς ἀπαντήσεις, ἀφοῦ ἐκεῖναι γραφῶσι, ἀποσύρεσθε πρὸς στιγμὴν καὶ γράφετε ἐπὶ τῶν διπλῶν τεμαχίων χάρτου τὰς ἀπαντήσεις σας.

Φ. Π.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ
ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ

Ἡ βασίλισσα Βικτωρία ἐγεννήθη τὴν 24 Μαΐου τοῦ 1819, κατὰ τὸν μῆνα τῶν ἀνθέων καὶ διὰ τοῦτο ὁ πατήρ της καὶ ὁ δοὺξ τοῦ Κέντ τὴν ὠνόμασαν «Ἄνθος τοῦ Μαΐου». Εἶδε δὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν πρωϊνὴν καὶ ἡ περίστασις αὕτη τὴν ἔκαμε νὰ λέγῃ, ὅτι ἐσυνήθισε νὰ ἦνε πρωϊνὴ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς γεννήσεώς της.

*

Ἡ βασίλισσα Βικτωρία ὅτε ἦτο παιδίον ἠρέσκετο, εἰς τὰς πλαγγόνας καὶ σχεδὸν ποτὲ δὲν ἐγκατέλειψε τὴν μανίαν της ταύτην.

Εἶχε τὴν ὡραιοτέραν συλλογὴν τοῦ κόσμου, ἀγγλικὴ δὲ ἐφημερὶς κατὰ τὸ ἀδαμάντινον ἰωβιλαῖόν

της ἐδημοσίευσεν ἄρθρον, ἐνῷ ἀπεικόνιζε τὰς ἑκατὸν τριάκοντα δύο πλαγγόνας, τὰς ὁποίας ἡ βασίλισσα εἶχε. Τὸ ἄρθρον αὐτὸ τοσοῦτον ἐπροξένησεν ἐνδιαφέρον εἰς τὴν γηραιὰν βασίλισσαν, ὥστε διὰ τοῦ ἰδιαιτέρου της γραμματέως ἀπέστειλεν ἰδιαιτέραν ἐπιστολὴν εἰς τὴν ἐφημερίδα, διορθοῦσάν τινας ἀνακριβείας.

Πλησίον τοῦ ὀνόματος ἑκάστης πλαγγόνος εὑρίσκετο γεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ δωρητοῦ, ἡ ἡμερομηνία τῆς δωρεᾶς καὶ τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὁ ὁποῖος εἶχε κατασκευάσει τὰ φορέματα τῆς κούκλας.

Οἱ στολισμοὶ καὶ ἡ τελειότης τῶν πλαγγόνων τῆς πριγκηπίσσης ἦσαν θαῦμα διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ἐκτὸς τούτου εἶχε καὶ ὁλόκληρον αἴθουσαν, ἤτις παρίστα ὁλόκληρον Αὐλὴν καὶ εἰς τὴν ὁποίαν διωργάνωνεν ἑορτὰς καὶ ἐπισκέψεις.

*

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡ μικρὰ Βικτωρία εἶχε τὰ προτερήματα τοῦ θάρρους καὶ τῆς εἰλικρινείας, τὰ ὁποῖα ἐφ' ὅλης ζωῆς τὴν ἐχαρακτήριζον.

Μίαν ἡμέραν ἡ δούκισσα μήτηρ της ἐρωτᾷ τὴν παιδαγωγόν, ἂν ἡ Βικτωρία ἦτο φρόνιμος. Ἡ παιδαγωγὸς ἀπήντησεν, ὅτι μόνον μίαν φορὰν ἐδείχθη ἄτακτος καθ' ὅλον τὸν περίπατον.

— Ὄχι, δὲν ἐνθυμεῖσαι καλά, δύο φορὰς ἤμουν ἄτακτος, διώρθωσε τὸ εἰλικρινὲς παιδίον. Καὶ ἐνεθύμισεν ἔμπροσθεν τῆς μητρός της τὴν ἀταξίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει.

*

Ἡ ἀγάπη της πρὸς τὴν μητέρα της ἦτο μεγάλη. Μίαν φορὰν εἶχε πέσει καὶ κτυπήσει πολὺ τὸ μέτωπόν της εἰς μαρμαρίνην τράπεζαν καὶ τόσον, ὥστε ἐλιποθύμησεν. Ἡ πρώτη της δὲ φροντὶς ἅμα συνῆλθεν, ἦτο νὰ συστήσῃ νὰ εἴπουν εἰς τὴν μητέρα της, ὅτι δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος.

*

Ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐπιμονή της ἦσαν ἐπίσης μεγάλαι. Εἰς τὴν ἐκμάθησιν τοῦ κλειδοκυμβάλου εἶχεν ἀπαντήσει δυσκολίας πολλάς. Μίαν φορὰν θυμώσασα ἐγκατέλειψε τὴν θέσιν της πρὸ τοῦ ἀναλογίου καὶ δὲν ἤθελε νὰ καθίσῃ πλέον. Μάτην ἡ διδασκάλισσά της καὶ ἡ παιδαγωγός της προσεπάθουν νὰ τὴν μεταπείσουν.

Ἐπὶ τέλους ἡ διδασκάλισσα θυμωθεῖσα τῆς εἶπε:

— Εἰξεύρετε, Ὑψηλοτάτη, ὅτι ὑπάρχουν διὰ τὰς πριγκηπίσσας ὅπως καὶ διὰ τοὺς κοινοὺς θνητοὺς αἱ αὐταὶ δυσκολίαι διὰ τὴν ἐκμάθησιν τοῦ κλειδοκυμβάλου;

— Ἀ! νομίζετε, ὅτι δὲν ὑπάρχει, εἶπεν ἡ πριγκήπισσα. Ἐγὼ εὗρῆκα ἕν.

Καὶ ἔκλεισε τὸ ὄργανον, τὸ ἐκλείδωσε καὶ ἔφυγε μετὰ τοῦ κλειδίου, ἀφήνουσα ἔκπληκτον τὴν διδασκάλισσάν της.

*

Ὅταν ἔγεινε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ δουκὸς τῆς Ὑόρκης ἡ μόνη διάδοχος τοῦ θρόνου, ἡ παιδαγωγός της τῆς ἐξήγει μίαν ἡμέραν τὸ γενεαλογικόν της δένδρον.

— Ἀλλὰ δὲν βλέπω κανένα ἄλλον, ἡ ὁποῖος νὰ διαδεχθῇ τὸν θρόνον ἐκτὸς ἐμοῦ.

— Τῷ ὄντι. Σεῖς, ὑψηλοτάτη, εἶσθε διάδοχος.

— Εἶνε πολὺ μεγάλη εὐθύνη, ἀπήντησε μετὰ στεναγμοῦ. Ἀλλὰ θὰ εἶμαι καλή.

*

Τὴν πρώτην αὐτῆς ἐμφάνισιν εἰς τὴν Αὐλήν, ἔκαμε κατὰ τὴν δωδεκάτην ἐπέτειον ἀπὸ τῆς γεννήσεώς της; εἰς παιδικὸν χορόν, τὸν ὁποῖον ἔδωκεν ἡ βασίλισσα Ἀδελαΐς πρὸς τιμὴν τῆς μικρᾶς βασιλίσσης τῆς Πορτογαλλίας.

Ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν δύο κορασίων ἦτο μεγάλη.

Ἡ μικρὰ βασίλισσα τῆς Πορτογαλλίας ἦτο ἐνδεδυμένη μὲ ἐρυθρὸν βελοῦδον, φέρουσα περιδέραιον ἐκ μαργαριτῶν καὶ μεγάλην τοινίαν παρασήμου. Τὸ στῆθός της ἦτο πλῆρες παρασήμων.

Ἡ μικρὰ πριγκήπισσα Βικτωρία ἔφερεν ἀπ' ἐναντίας ἁπλούστατον φόρεμα λευκὸν μετάξινον καὶ ὀλίγα φυσικὰ ἄνθη εἰς τὴν κόμην.

Αἱ περιποιήσεις καὶ ἡ προσοχὴ μὲ τὴν ὁποίαν τὴν περιέβαλλον ὅλοι κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, τῆς ἔκαμον ἐντύπωσιν ἐξαιρετικὴν καὶ ὅταν ἐπέστρεψεν ἦτο πλέον ἄλλη. Ὀλίγον μάλιστα ἔλειψε ν' ἀσθενήσῃ ἐκ τῆς ἱστορίας αὐτῆς.

*

Κατὰ τὴν ἐνηλικίωσίν της, τὴν 24 Μαΐου 1838, ἄλλη μεγάλη ἑορτὴ ἐδόθη πρὸς τιμήν της. Ὁ θεῖός της Γουλλιέλμος Δ' τὴν ἀνεκήρυξε διάδοχον τοῦ θρόνου, μεγάλαι δὲ ἑσπερίδες ἐδόθησαν καὶ ὅλη ἡ ἀριστοκρατία παρήλασεν εἰς νυκτερινὴν ἑορτὴν πρὸ τῶν δωματίων της εἰς τὸ Κένιγκτον. Ὁ βασιλεὺς τῆς ἐδώρησεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ θαυμάσιον κλειδοκύμβαλον.

*

Μετά τινας μόλις ἡμέρας, τὴν 20 Ἰουνίου, ὁ θεῖός της, ἀπέθανεν. Ἡ Βικτωρία ἦτο πλέον βασίλισσα τῆς Μεγάλης Βρεττανίας καὶ Ἰρλανδίας.

Ἦτο ἐνωρὶς καὶ ἡ πριγκήπισσα ἐκοιμᾶτο, ὁπότε ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καντραβιγίας μετὰ τοῦ μεγάλου τελετάρχου ἐσήμαναν εἰς τὸ κιγκλίδωμα τοῦ ἀνακτόρου. Ἡ ὑπηρέτρια δὲν ἐξύπνα καὶ μόλις, μετὰ πολλοὺς κόπους, κατώρθωσαν νὰ εἰσαχθοῦν. Ἀλλ' ἡ παιδαγωγὸς εἰσῆλθε, λέγουσα, ὅτι ἡ πριγκήπισσα ἐκοιμᾶτο τόσον καλὸν ὕπνον, ὥστε ἐδίσταζε νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ.

— Ἐρχόμεθα δι' ὑποθέσεις τοῦ Κράτους καὶ δὲν ὑπάρχει ὕπνος, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ δύναται νὰ διακοπῇ διὰ τοιαύτας ὑποθέσεις.

Ἡ Βικτωρία εἰσῆλθε μὲ λινὸν κοιτωνίτην καὶ ἐμβάδας. Ὅταν τῆς εἶπον τὴν εἴδησιν, ἔμεινεν σκεπτική, ἀλλ' ἀξιοπρεπὴς καὶ ἁπλῆ. Ὅταν τῆς ἐζήτησαν τὰς διαταγάς της:

— Παρακαλεῖτε τὸν Θεὸν δι' ἐμέ, ἀπήντησε, καὶ εἰπέτε εἰς τὸν λόρδον Μάλβορουγ νὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ.

Ὁ λόρδος Μάλβορουγ ἦτο τότε πρωθυπουργός.

Τὴν ἑπομένην, τὴν δεκάτην, ἡ ἀριστοκρατία ὁλόκληρος συνεσωρεύθη πέριξ τοῦ ἀνακτόρου.

Ἡ νεαρὰ βασίλισσα ἐνεφανίσθη εἰς τὸ παράθυρον τοῦ πρώτου πατώματος καὶ ἀμέσως αἱ σάλπιγγες ἤχησαν καὶ τὰ τύμπανα.

Ὁ λόρδος καγκελλάριος ἀνήγγειλε μὲ ἠχηρὰν φωνήν, ὅτι ἡ νεαρὰ πριγκήπισσα ἀνήρχετο εἰς τὸν θρόνον τῶν πατέρων της καὶ ὅτι ὠνομάζετο Βικτωρία Α'.

Τὸ πλῆθος ἀποκεκαλυμμένον ἐζητωκραύγασε καὶ αἱ μουσικαὶ ἐτόνισαν τὸ «ὁ Θεὸς σώζει τὴν Βασίλισσαν».

Ἦτο πολὺ διὰ τὰ νεῦρα τῆς νεαρᾶς κόρης, καὶ ἐλιποθύμησε σχεδὸν καὶ ἐξερράγη πάραυτα.

Ἡ μήτηρ της ἦτο ὄπισθέν της, ἑτοίμη νὰ τὴν δεχθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας της.

*

Ἓν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ ποιητικώτερα ἐπεισό-

δια τῆς ζωῆς τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας εἶνε καὶ ὁ τρόπος, καθ' ὃν συμφώνως πρὸς τὰς αὐλικὰς ἐθιμοτυπίας, ἐμνηστεύθη καὶ ἐνυμφεύθη ὕστερον τὸν πρίγκηπα Ἀλβέρτον.

Ἀφοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1537 ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον ἡ βασίλισσα Βικτωρία, οἱ Ἄγγλοι ἐπεθύμουν νὰ ἴδουν τὴν Βασίλισσάν των νυμφευομένην. Ἡ Βασίλισσα ἀντέτασσε σιωπηλὴν ἄρνησιν, ἐφαίνετο ὅμως ὅτι τοῦτο τὸ ζήτημα κατὰ βάθος ἐμελέτα καὶ ἐσχεδίαζεν. Ἓν ἔτος πρὸ τῆς ἀναρρήσεώς της, ἤτοι κατὰ τὸ 1836, ἐπεσκέφθη ὁ δοὺξ τοῦ Κοβούργου μετὰ τῶν δύο υἱῶν του, τοῦ Ἀλβέρτου καὶ τοῦ Ἐρνέστου, τὴν Ἀγγλίαν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπῆλθε τρυφερὰ σύνδεσις μεταξὺ τοῦ πρίγκηπος Ἀλβέρτου καὶ τῆς πριγκηπίσσης Βικτωρίας. Ἐὰν τότε ἀπεφασίζετο ὁ γάμος, δὲν θὰ παρουσιάζοντο σοβαραὶ δυσχέρειαι. Ὕστερον ὅμως, ἡ πριγκήπισσα Βικτωρία ἐγένετο Βασίλισσα καὶ ὅταν κατὰ τὸ 1839 ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος, ὅστις ἦτο ὡραῖος, πνευματώδης καὶ σοβαρὸς ἀνήρ, ἐπεσκέφθη ἐκ νέου τὴν Ἀγγλίαν, ὑπῆρχε πλέον ἡ ἐθιμοτυπία μεταξὺ τῶν ἀγαπωμένων.

Κατὰ τὴν 14ην Ὀκτωβρίου ἡ Βασίλισσα προσεκάλεσε τὸν πρωθυπουργόν της, τὸν λόρδον Μέλβουρν καὶ τῷ ἀνεκοίνωσεν, ὅτι διαλογίζεται νὰ προσφέρῃ τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν πρίγκηπα Ἀλβέρτον. Κατόπιν πολλῶν συσκέψεων καὶ συζητήσεων μὲ τοὺς αὐλικοὺς καὶ τοὺς ὑπουργούς, ἀπεφασίσθη καὶ κατεστρώθη τὸ σχέδιον τῆς προτάσεως τοῦ γάμου, οὕτως ὥστε νὰ τηρηθῇ ἡ αἴγλη καὶ τὸ γόητρον τοῦ ἀγγλικοῦ στέμματος. Τὸ σχέδιον τοῦτο ἦτο τὸ ἀκόλουθον :

Ἡ Βασίλισσα θὰ ἔδιδε δημοσίᾳ εἰς τὸν πρίγκηπα ἐν σημεῖον τῆς εὐνοίας της καὶ ἐὰν ὁ πρίγκηψ ἀπεδέχετο τὸ σημεῖον τοῦτο, μετὰ προθυμίας καὶ χαρᾶς, ἡ Βασίλισσα θὰ διετύπωνεν ἀμέσως τὴν πρότασίν της.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον διωργανώθη χορὸς εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Κατὰ τὸν χορὸν τοῦτον ἡ βασίλισσα προσέφερεν εἰς τὸν πρίγκηπα Ἀλβέρτον μικρὰν ἀνθοδέσμην ἐκ σπανίων ἀνθέων. Ἐπειδὴ εἰς πᾶσαν χώραν, ἀλλ' ἰδιαίτατα εἰς τὴν ἀγγλικὴν Αὐλήν, τοῦτο ἦτο ἐντελῶς παράξενον καὶ ἀσύνηθες, τὸ διάθημα τῆς Βασιλίσσης ἐπεῖχε χώραν ἐκδηλώσεως ἐξαιρετικῆς εὐνοίας πρὸς τὸν εὐτυχῆ πρίγκηπα.

Μετὰ μεγίστης ἀνυπομονησίας οἱ αὐλικοὶ καὶ οἱ ἀριστοκράται τοῦ Λονδίνου ἀνέμενον νὰ ἴδωσι πῶς θ' ἀνταπεκρίνετο ὁ πρίγκηψ εἰς τὴν ὑψηλὴν εὔνοιαν μετὰ τὴν προσφορὰν τῆς ἀνθοδέσμης. Ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος ἅμα ἔλαβε παρὰ τῶν βασιλικῶν χειρῶν τὴν ἀνθοδέσμην, ἠθέλησε νὰ τὴν προσαρμόσῃ εἰς τὸ στῆθός του· ἡ στολή του ὅμως δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ τὴν τοποθετήσῃ. Τότε ὁ πρίγκηψ ἔσυρε τὸ ἔλφος του καὶ ἔσχισε τὴν στολήν του, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος τῆς καρδίας, ὅπου ἐτοποθέτησε τὴν ἀνθοδέσμην· Ὁ πρίγκηψ κατόπιν ἐπλησίασε τὴν Βασίλισσαν, περικυκλωμένην ὑπὸ τῶν ὑπουργῶν της καὶ ἀνέφερεν, ὅτι ἐσκέπτετο ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ὅτι θὰ διετήρη ἐσαεὶ ἀλησμόνητον ἀνάμνησιν τῆς ἐγκαρδίου καὶ γοητευτικῆς φιλοξενίας, ἧς ἠξιώθη. Ἦτον ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἡ Βασίλισσα ὤφειλε νὰ κάμῃ ἐμμέσως τὴν πρότασίν της :

— Ἐὰν ἡ Ὑψηλότης σας, λέγει ἡ Βασίλισσα πρὸς τὸν πρίγκηπα, ἀρέσκεται τόσον ἐν Ἀγγλίᾳ, θὰ ἦτο διατεθειμένη διὰ παντὸς νὰ παραμείνῃ μεταξὺ ἡμῶν ;

— Τὴν ὁριστικήν μου διαμονὴν ἐδῶ θὰ ἐθεωροῦσα ὡς τὴν ἐξασφάλισιν πάσης εὐτυχίας ἐπὶ τῆς γῆς, ἦτον ἡ ἀπάντησις τοῦ πρίγκηπος.

Ἓν ἔτος βραδύτερον, τὸ 1840, ἔλαβε χώραν ὁ γάμος, ὅστις ὑπῆρξε τόσον εὐτυχής, λυθεὶς διὰ τοῦ θανάτου τοῦ πρίγκηπος κατὰ τὸ ἔτος 1861.

ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΕΡΩΣ

Ἔλεγε ποτὲ ὁ Γάμος, ὁ τοῦ Ἔρωτος υἱός,
πρὸς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα :
«Διατί σύ, πάτερ, χαίρεις ὡς Ὀλύμπιος θεός,
καὶ ἐμὲ μαστίζει θλῖψις πάσης ἄλλης ὑπερτέρα ;

»Διατί πτερὰ σὺ ἔχεις καὶ πρὸς ἅπαντας φοιτᾷς,
καὶ οἱ πάντες σ' ἀγαπῶσι,
καὶ ἐγὼ . . . ἐργάτης εἶμαι καὶ κατὰ τὰς ἑορτάς,
καὶ οἱ φίλοι δὲν γινώσκω ἂν ἀπέθανον ἢ ζῶσι ;

»Διατί, εἰπέ μοι τέλος, ἡ θεότης ἡ φαιδρά,
ἡ ἁγνὴ Ἐλευθερία,
πάντοτε εἰς τὰ χρυσᾶ σου ἐπικάθηται πτερά,
καὶ τὴν κατηφῆ μου ὄψιν φθείρει ἡ στυγνὴ Δουλεία ;

»Καὶ ἐν ᾧ υἱός σου εἶμαι, εἶμαι γέρων ἀληθῶς
καὶ σὺ εἶσαι νεανίας ;
καὶ ἀμέριμνος σὺ εἶσαι, εὔτολμος καὶ ἀγαθός,
καὶ ἐγὼ μεστὸς κακίας, φόβου καὶ ζηλοτυπίας ;»

Ἐμειδίασεν ὁ Ἔρως καὶ τῷ εἶπεν : «Ὦ δειλὸν
καὶ μεμψίμοιρον παιδίον,
ὁ πατήρ σου ζῇ ὡς τέττιξ, κόσμους ὀνειροπολῶν,
καὶ τοῦ μύρμηκος σὺ ἔχεις τοὺς ἐπαίνους καὶ τὸν βίον!»

Σταμάτιος Δ. Βάλβης

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ ἡδονὴ διαφέρει ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν κατὰ τοῦτο, ὅτι ἡ μὲν ἡδονὴ ἀγοράζεται, ἡ δὲ εὐτυχία δὲν πωλεῖται.

*

Οὐδέποτε δύνασαι νὰ δειπνήσῃς καλῶς εἰς τὴν οἰκίαν ἀνοήτου· δίδει συμβουλὰς εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ εἰς τὸν μάγειρόν του ἀκόμη.

*

Ἡ ὀκνηρία ὁδοιπορεῖ βραδέως καὶ διὰ τοῦτο ἡ πτωχεία τὴν καταφθάνει ἐντὸς μικροῦ διαστήματος.

*

Ἀγάπα τὸ ἐπάγγελμά σου, τὸ ἐμπιστευθέν σοι δημόσιον λειτούργημα, καὶ ἀνάδειξον αὐτὸ σεβαστὸν διὰ τῶν γνώσεών σου, διὰ τῆς δραστηριότητός σου, διὰ τῶν ἀρετῶν σου· εἰς σὲ ἀνήκει νὰ τιμήσῃς αὐτὸ καὶ οὐχὶ εἰς αὐτὸ νὰ σὲ τιμήσῃ.

*

Ἐνίοτε μικρὸν συμφέρον ἀνατρέπει τὰς μεγαλειτέρας ἀρχάς· ὁμοιάζει μὲ τὸν λίθον, δι' οὗ κατέβαλεν ὁ Δαβὶδ τὸν Γολιάθ.

Η ΗΧΩ

ΓΕΔΟΙΟΣ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΣ

Ἡ νὺξ ἠπλοῦτο σιωπηλή· περιεπατοῦμεν, ἐγὼ καὶ εἷς φίλος μου, εἰς μίαν τῶν μᾶλλον ἀποκέντρων ὁδῶν· ἡ ὥρα ἦτο καὶ δὲν ἦτο περασμένη, ἀλλὰ διὰ τὴν συνοικίαν ἐκείνην πρέπει νὰ ἦτο πολὺ περασμένη, διότι οὐδὲ ψίθυρος κυριολεκτικῶς ἠκούετο ἐν αὐτῇ.

Αἴφνης ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς ἀκούεται σπαρακτικὴ γυναικεία κραυγή· βοήθεια ! βοήθεια !

— Ἀκούεις; φωνάζουν βοήθειαν, εἶπον ἔντρομος πρὸς τὸν φίλόν μου· σπεύδομεν νὰ ἴδωμεν τί συμβαίνει ;

—Τρελλάθηκες! μοὶ ἀπαντᾷ εὐτραπέλως, πλὴν καὶ λίαν παραδόξως ὁ φίλος μου, τί σὲ μέλλει διὰ ξένες δουλειές ; Ἔπειτα, εἶσαι βέβαιος πῶς συμβαίνει κάτι ;

Ἀλλὰ ὀφείλομεν...

— Ἀρκεῖ, μὲ διέκοψε καὶ μὲ παρέσυρεν ὀλίγον μακρὰν τοῦ μέρους, ἔνθα ἠκούσθη ἡ ζητοῦσα βοήθειαν κραυγή.

—Καὶ τώρα, προσέθηκε, βεβαίως θ' ἀπορῇς διὰ τὴν ἀκατανόητον δυσπιστίαν μου, πλὴν ἄκουσον καὶ κρῖνέ με, ἂν δύνασαι, ὕστερον αὐστηρῶς.

«Πρό τινος καιροῦ, ἤρχισε διηγούμενος ὁ φίλος μου, ἐταξείδευον εἰς τὰς ἐπαρχίας χάριν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων.

Κατέληξα εἰς Πάτρας.

Ἦτο ἑσπέρα καὶ ζητήσας, εὗρον ἓν ὁπωσδήποτε ἱκανοποιητικὸν τῶν ὀρέξεών μου ξενοδοχεῖον τῆς πόλεως ταύτης.

Ὁ Ξενοδόχος μετά τινας ἀηδεῖς ὑποκλίσεις εὐηρεστήθη νὰ μοὶ δείξῃ τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον θὰ μ' ἐφιλοξένει τὴν νύκτα ἐκείνην.

Κατάκοπος ὡς ἤμην ἐκ τοῦ ταξειδίου, μόνον ὕπνον ἡσυχον ἐπεζήτουν, διὰ δὲ τὸ δεῖπνον οὐδ' ἐσκέφθην κἄν.

Ἔπεσα ἐπὶ τῆς κλίνης μετὰ βραδυτάτην ἐκδυσιν καὶ προσεπάθησα νὰ κοιμηθῶ, ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον ἕνεκεν εἰδικῶν ὅλως λόγων, προκληθέντων ἐξ ἐπιδρομῆς τῶν γνωστῶν ζωϋφίων, ἅτινα διασκεδάζουσι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πάντα ξενιζόμενον ἐπὶ κλίνης, ἐφ' ἧς ἔχουσι κατοχῆς δικαιώματα.

Ἡ ὥρα προυχώρει καὶ ὁ ποθητὸς Μορφεὺς δὲν μ' ἐνηγκαλίζετο· ἦτο ἡ 10 περίπου μ. μ.

Τὸ πᾶν ἐσίγα, ὁπότε εἰς τὸ παραπλεύρως μου δωμάτιον ἤκουσα βήματα, σημεῖον ὅτι ἦσαν γείτονές μου, ἐπιστρέφοντες ἐκ τοῦ φαγητοῦ ἢ τοῦ περιπάτου ἀναμφιβόλως, διὰ ν' ἀναπαυθῶσιν.

Ἔβλεπον ἤδη τὸ φῶς, ὅπερ ἤναψαν διὰ μέσου φεγγίτου τινὸς μεταξὺ τῶν δωματίων μας.

Συνωμίλουν χαμηλῇ τῇ φωνῇ, τοὐλάχιστον ἐγὼ τοιουτοτρόπως τοὺς ἤκουον, ὡς δ' ἐκ τῆς φωνῆς των ἠννόησα, οἱ γείτονές μου ἦσαν ἀνὴρ καὶ γυνή, προφανέστατα ἀνδρόγυνον.

Ἐπί τινας στιγμὰς ἤκουον τοὺς βηματισμοὺς αὐτῶν καὶ εἶτα ἐκδυομένους, ὡς ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ τις.

Αἴφνης ἔπαυσαν τὰ βήματα, μοὶ ἐφάνη, ὅτι ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοάς μου «ἐμπρὸς» καὶ ἔπειτα φοβερὰ ὀργίλη φωνὴ συνετάραξε τὰ δύο δωμάτια, ἥτις μ' ἐξέπληξε καὶ μ' ἀνησύχησεν οὐκ ὀλίγον.

—Λοιπόν, κυρία, ἔλεγεν ἡ φωνή, ἥτις ἦτο ἡ ἀνδρική, εἰσέρχομαι κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἄνευ περιστροφῶν· περιττὸν νὰ προσποιῆσθε, σᾶς προειδοποιῶ.

—Τί συμβαίνει, κύριε, ἀπήντησε ἡ γυναικεία φωνή, τρέμουσα.

—Αἴ, κυρία, σᾶς τὸ λέγω λοιπὸν κατὰ πρόσωπον, εἶσθε ἄτιμος· ναί, μὲ ἀτιμάσατε! !

—Κύριε, ἀπεκρίθη ἡ γυναικεία φωνὴ κλαυθμηρίζουσα, προσέξατε, μὲ συκοφαντεῖτε, εἶσθε ἄδικος, πολὺ ἄδικος!

— Ἀνωφελές, κυρία, νὰ ψεύδεσθε ἐπιτηδείως, ἐπεῖπε ἐπισήμως ἡ ἀνδρικὴ φωνή, ὁ ἐραστής σας, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἀπέθανε διὰ τῆς χειρός μου, μοὶ τὰ ὡμολόγησεν ὅλα.

Τὸ ἐνδιαφέρον μου ὡς εἰκὸς ἐξίκετο εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον, διότι ἡ ἀνησυχαστική, ὅσον καὶ περίεργος αὕτη σκηνή, ἣν ἔβλεπον ἢ μᾶλλον διὰ τῆς ἀκοῆς ἐμάντευον, ἔτεινε νὰ λάβῃ διαστάσεις φοβεράς, ἂν ἔπρεπέ τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῆς μανίας τοῦ ἀτιμασθέντος, ὡς ἠννόησα, δυστυχοῦς συζύγου.

—Τὸν ἐφόνευσες λοιπόν, ἄθλιε, κακοῦργε, θηρίον, ἐξερράγει σπαρακτικῶς ἡ γυναικεία φωνή;

—Βλέπετε λοιπόν, ὅτι δὲν ἀρνεῖσθε τὸ ἔγκλημά σας; Λοιπὸν ἂς τελειώνομεν, ὁ εἷς ἐτιμωρήθη, ὁ ἄλλος τώρα· δὲν θέλω ἀθλία νὰ ἐπιζήσῃς μετὰ τὸ αἴσχός σου. Ἐμπρὸς θ' ἀποθάνῃς.

—Ν' ἀποθάνω, ἀπήντησε φωνὴ βρυχωμένης λεαίνης ἀπεγνωσμένης, ὄχι ποτὲ δὲν θέλω.

Ἤρχισα νὰ φοβοῦμαι σπουδαίως διὰ τὴν γυναῖκα καὶ ἐπήδησα τῆς κλίνης.

—Ναί, θ' ἀποθάνῃς, προέφερεν ἐπισήμως ὁ ἀτιμασθεὶς σύζυγος καὶ διὰ νὰ μὴν ἀφήσῃς ὄπισθεν τὸ αἴσχος σου, θὰ γράψῃς τώρα ἀμέσως εἰς ἕνα χαρτί, ὅτι αὐτοκτονεῖς, διότι ἐβαρύνθης τὴν ζωήν.

Ἔλα ἐμπρὸς ἔχω μαζύ μου, ἐγχειρίδιον, πιστόλι, δηλητήριον, ὅτι θέλεις νὰ ἔκλεξε καὶ γρήγορα.

Σπαρακτικαὶ καὶ ἄνάρθροι φωναὶ καὶ θόρυβος κινουμένων καθεκλῶν ἐπηκολούθησε καὶ ἔπειτα ἠδυνήθην ν' ἀκούσω.

— Ὄχι δὲν θ' ἀποθάνω· ἔλεγεν ἡ γυναικεία φωνὴ ὄχι δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μοὶ ἐπιβάλῃς τὸν θάνατον, εἶμαι ἄτιμος τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ δὲν θέλω ν' ἀποθάνω.

— Τότε λοιπὸν μ' ἀναγκάζεις νὰ γείνω φο-

νεύς, εἶπεν ἔκφρων ἡ ἀνδρικὴ φωνή, λοιπόν ἰδού, σὺ τὸ ἠθέλησες.

Ἠκούσθησαν ταχύτατα βήματα ἀνθρώπου ἐφορμῶντος.

—Μὴ μὲ πληοιάζεις, θ' ἀντιστῶ, ἠκούσθη πάραυτα ἡ γυναικεία φωνή· ἄφησέ με . . . θὰ μὲ φονεύσῃ... βοήθειαν! βοήθειαν!

Κάθ' ὅλην τὴν ἄνω σκηνὴν ἐκαθήμην ἐπὶ ἀνημμένων ἀνθράκων καὶ διηρωτώμην διατὶ δὲν ἀκούει τὰς φωνὰς ταύτας καὶ ὁ ξενοδόχος. Ἀγωνία εὐνόητος μὲ συνεῖχε, ἐνῷ θρόμβοι ἱδρῶτος διηυλαύκουν τὸ μέτωπόν μου.

Ἀλλ' ὅταν ἤκουσα τὴν ἀπελπιστικὴν τῆς γυναικὸς ἐκείνης κραυγήν, δὲν ἠδυνήθην νὰ συγκρατηθῶ.

Ὁ παραπλεύρως μου συντελούμενος τὴν στιγμὴν ἐκείνης φόνος ἐξήγειρε τὸ θάρρος μου καὶ μ' ἐνέπνευσε θαυμασίαν ἀπόφασιν.

Μὴ συλλογισθεὶς καθόλου, ὅτι ἤμην μὲ τὰ ἐσώρουχα, ἥρπασα ἔκφρων ὀζώδη παρακειμένην ράβδον καὶ ἐξῆλθον δρομαίως εἰς τὸν διάδρομον, ἅτε ὁρμῶ εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον, καὶ δι' ἑνὸς λακτίσματος ρίπτω τὴν θύραν, φωνῶν θριαμβευτικῶς.

—Θάρρος, κυρία, ἐσώθητ...

Ἡ τελευταία μου συλλαβὴ ἔμεινεν ἐν τῷ λάρυγγι, διότι τί νομίζεις, φίλε μου, ὅτι εἶδον εἰς τὸ ἀπαίσιον ἐκεῖνο δωμάτιον;

Δύο πρόσωπα ἄνδρα καὶ γυναῖκα ἀληθῶς ἀπαθῆ, ἀποροῦντα, καὶ διερωτώμενα με, τί ἔπαθα καὶ ἀπειλῶ αὐτούς.

Ὁ κύριος εὐθὺς μὲ παρετήρησεν αὐστηρῶς.

—Τί θέλετε; κύριε! Τί τρόπος εἶναι αὐτός, νὰ εἰσέρχεσθε εἰς ξένα δωμάτια, ἐπὶ τῇ προφάσει διατυπώσεως κινδυνευόντων, βλέπετε νὰ κινδυνεύῃ κανεὶς ἐνταῦθα;

— Ἀλλὰ, κύριε, ἠδυνήθην νὰ ψελλίσω, ὡς ἐκ τῆς ταραχῆς μου πρὸ ὀλίγου φωνή τις ἔκραξε βοήθειαν.

—Χά, χά, χά—ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ κυρίου.

—Χά, χά, χά—ἐπανέλαβε ὡς ἠχὼ καὶ ἡ γυνή.

—Τώρα ἐννοῶ, κύριε, μοὶ ἐπανέλαβε γελῶν εἰσέτι ὁ ἄθλιος, θὰ ἠκούσατε βεβαίως τὰς δοκιμὰς τοῦ νέου δράματος, ὅπερ ἀναβιβάζομεν αὔριον εἰς τὸ θέατρον τῆς πόλεως. Πιστεύω ἕως αὔριον νὰ ἦσθε καλὰ καὶ νὰ μᾶς τιμήσητε.

Ἰδρὼς ψυχρὸς μὲ περιέλουσεν.

Ἦσαν ἠθοποιοί.

Ὅταν παρεπονέθην εἰς τὸν ξενοδόχον, διατὶ ἐπιτρέπει ν' ἀνησυχοῦν τόσοι ἄνθρωποι διὰ δύο ἠθοποιούς.

—Μὲ συγχωρεῖτε μοὶ ἀπεκρίθη κυνικῶς, μόνον σεῖς καὶ ἐκεῖνοι εἶναι ἐν τῷ ξενοδοχείῳ μου.

Εἶχε τελειώσει τὴν ἱστορίαν του ὁ φίλός μου, ὅτε ἐγὼ γελῶν ἀκόμη διὰ τὸ πάθημά του, ἐπέμεινα νὰ πληροφορηθῶμεν, τί ἐπὶ τέλους συνέβη καὶ πρὸς τί ἡ νυκτερινὴ ἐκείνη κραυγή.

Ἐπλησιάσαμεν τὴν οἰκίαν, εἶχε συναθροισθῇ ἤδη ἀρκετὸς κόσμος, ὅστις καθ' ἣν στιγμὴν ἐπλησιάσαμεν, διελύετο γελῶν.

Ἠρώτησα τὸν πρῶτον τυχόντα:

—Τί συμβαίνει, βρὲ ἀδελφέ;

—Δὲν τὴν ἀφήνεις, τὴ γρηὰ στρίγγλα, μοῦ εἶπεν, τῆς ἄρπαξε ἡ γάτα τοῦ μπακάλη ἕνα κομμάτι κρέας, καὶ σήκωσε μὲ τῆς φωνές της τὸ κόσμο στὸ ποδάρι, ἡ ἀναθεματισμένη!

Δημ. Ἠλ. Μανοῦδος

ΦΑΝΤΑΣΙΩΔΗΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑ

Δειλός τις κύριος, ἐπίσημον κατέχων θέσιν, ἐρίσας ἐσχάτως πρὸς τὸν ὑπουργόν του, ἐταράχθη νευρικῶς καὶ προσποιηθεὶς τὸν ἀσθενῆ ἐκάλεσε τοὺς δύο ἰατροὺς του, διότι ἐγνώριζε δύο τοιούτους φίλους του.

—Μά, τῷ λέγει ἡ σύζυγός του, σὺ Ἰωάννη, δὲν ἔχεις τίποτε, ἐὰν οἱ ἰατροί σου διατάξωσι νὰ λάβῃς φάρμακα, τὶ θὰ κάμῃς;

—Τί θὰ κάμω; ἁπλούστατον. Δὲν λαμβάνω τίποτε, θὰ γίνω καλὰ, αὐτοὶ θὰ νομίζωσιν, ὅτι μὲ ἰάτρευσαν, καὶ θὰ ἐξακολουθῶμεν νὰ ἤμεθα πάντοτε φίλοι.

Ὁ ἰατρὸς κύριος Κ. . . εἰσέρχεται, παρατηρεῖ τὴν γλῶσσαν τοῦ ἀσθενοῦς, συμβουλεύεται τὸν σφυγμόν του καὶ γράφει τὴν συνταγήν του.

—Δύναμαι νὰ λάβω καὶ ἀντιμόνιον; ἐρωτᾷ ὁ ἀσθενής.

Ἐπὶ τῇ λέξει ταύτῃ ὁ ἰατρὸς σκυθρωπάζει, διαλογιζόμενος, ὅτι τὸ ἀντιμόνιον εἶναι τὸ δηλητήριον τῶν δηλητηρίων καὶ ἀνακράζει:

— Ἐὰν λάβητε ἀντιμόνιον, εἶσθε νεκρὸς!

Μόλις ὁ ἰατρὸς κύριος Κ. . . ἐξῆλθε, εἰσέρχεται ὁ ἕτερος ἰατρὸς κύριος Μ. . . ὅστις ἐξετάσας καὶ οὗτος τὸν σφυγμὸν τοῦ ἀσθενοῦς, τὴν γλῶσσαν κτλ. , γράφει τὴν συνταγήν του.

Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἀνεχώρει·

— Πρὸ πάντων, φίλε μου, τῷ λέγει, σὲ συμβουλεύω νὰ λαμβάνῃς ἀντιμόνιον, νὰ λαμβάνῃς ἀντιμόνιον.

Ὁ ἀσθενὴς ὠχριᾷ καὶ τρέμει, ἡ δὲ σύζυγός του μόλις εἰσελθοῦσα, παρατηρεῖ αὐτὸν εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν.

— Πέτρε, φωνάζει ἀμέσως εἰς τὸν ὑπηρέτην της, τρέξε ἀμέσως νὰ καλέσῃς τοὺς ἰατροὺς, ὁ κύριός σου δέν εἶναι διόλου καλά.

Μετ' ὀλίγον εἰσέρχονται ἀμφότεροι οἱ ἰατροί, ὁ κύριος Κ. . . καὶ ὁ κύριος Μ. . .

— Τί τρέχει; τὶ τρέχει; ἐρωτοῦν ἀμέσως ἀμφότεροι.

— Ἔλαβον ἀντιμόνιον, δὲν ἔλαβον ἀντιμόνιον, τοῖς λέγει τότε ὁ ἀσθενής. Δὲν εἶμαι καλά.

— Τί ἔχεις; ἀπὸ τὶ πάσχεις;

— Ἀπὸ ἀμφιβολίαν. Ὁ κύριος Κ. . . μοῦ λέγει νὰ μὴ λάβω ἀντιμόνιον, ὁ κύριος Μ. . . νὰ λάβῳ, καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν εἶμαι διόλου καλά.

Οἱ ἰατροὶ παρατηροῦσιν ἀλλήλους ἐκστατικῶς, εἶτα δὲ τὰς συνταγάς των καὶ μειδιῶσιν.

Ἡ δὲ σύζυγος ἐγείρουσα τὸν σύζυγόν της, καὶ φοβηθεῖσα νέαν συνταγήν:

— Πηγαίνετε, τοῖς εἶπεν, δὲν ἔχει τίποτε, θὰ τῷ δώσῳ ὀλίγην λήθην καὶ θὰ γείνῃ καλά.

ΑΚΡΟΝ ΛΩΤΟΝ ΖΗΛΟΤΥΠΙΑΣ

Μεταξὺ νέων συζύγων:

Ἓν ἔτος μετὰ τὸν γάμον.

Ὁ σύζυγος.—Κυρία μου, ὅλα ὅλα, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ νὰ σᾶς ἀφήσω μόνην. Δὲν σᾶς ἐπιτρέπω νὰ ἐξέρχεσθε ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἄνευ συνοδοῦ.

Ἡ σύζυγος.—Κύριέ μου, καὶ ἐγὼ αὐτὸ ἐπιθυμῶ, εἴμεθα σύμφωνοι καθ' ὅλα εἰς τοῦτο. Δὲν ἐννοῶ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ σᾶς ἀφήσω μόνον ἐνταῦθα καὶ αὐτὸ ἦλθα ἀκριβῶς νὰ σᾶς εἴπω, οὔτε σεῖς οὔτε ἐγὼ νὰ μένωμεν ποτὲ μόνοι.

Ὁ σύζυγος.—Πῶς; πῶς; . . . μήπως ἐννοεῖτε; . . .

Ἡ σύζυγος. Νά, ἐννοῶ νὰ μὴν ἔρχεσθε κατόπιν μου . . . .

— Δὲν μοῦ λέγεις, Ἰωάννη, τὰ καταπότια Πίγγ δὲν ἀκούονται πλέον, τί ἔγειναν;

— Αἴ, δὲν καταλαμβάνεις, κάμνουν τὸν γῦρον τοῦ κόσμου. Τώρα εὑρίσκονται εἰς τὴν Βουλγαρίαν.

ΑΜΦΥΤΡΙΟΝΙΔΕΣ

— Λοιπὸν λέγεις εἶσαι ὑπηρέτρια τοῦ Κυρίου σου;

— Μάλιστα, Κυρία.

— Καὶ ὁ Κύριος εἶναι λοιπὸν ἀφέντης σου;

— Μάλιστα, Κυρία.

— Μά, πῶς γίνεται τοῦτο, ἀφοῦ ἐγὼ τὸν λέγω Κύριόν μου καὶ ἀφέντην μου, νὰ τὸν ἔχῃς καὶ σὺ Κύριον καὶ Ἀφέντην σου.

— Ξεύρω καὶ ἐγώ, καλὲ Κυρία, ἔτσι ἐσυνειθίσαμεν νὰ λέγωμεν τ' ἀφεντικά μας.

— Μὰ τότε λοιπὸν, αἱ σύζυγοι καὶ ὑπηρέτριαι εἶναι ἕνα πρᾶγμα;

— Ὄχι, καλὲ, Κυρία, σεῖς οὔτε καθαρίζετε, οὔτε λερόνεσθε, οὔτε σαρώνετε. Σεῖς δὲν εἶσθε τοῦ καναπὲ καὶ τῆς ἀπογευματιανῆς;

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἓν τινι συναναστροφῇ, κυρία τις, ἀνήκουσα κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῆς εἰς τὴν λεγομένην λεπτὴν ἀριστοκρατικὴν τάξιν, ὡμίλει πολὺ ζωηρῶς, ποιοῦσα μεγάλην χρῆσιν τῶν τίτλων.

Ὁ Κύριος πατὴρ τῆς Κυρίας Ἑλένης, εἶπεν εἰς τὴν Κυρίαν μητέρα τοῦ Κυρίου Πέτρου, τὰ εἴπῃ εἰς τὸν κύριον ἀδελφόν της, δὲν ἔλειπον σχεδὸν ἐξ ἑκάστης ἐκφράσεώς της. Ὅτε πονηρός τις ζωηρὸς νεανίσκος μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ πλέον αὐτήν:

— Εἶπα, τῇ λέγει, εἰς τὸν κύριον ὑπηρέτην σας, νὰ εἴπῃ εἰς τὸν κύριον ἀμαξηλάτην σας νὰ

συζεύξη τοὺς κυρίους ἵππους σας εἰς τὴν κυρίαν ἅμαξάν σας, καὶ νὰ τεθῇ εἰς τὰς κυρίας διαταγάς μου.

Νεόπλουτός τις εἶχε παραλάβει ἐσχάτως ἕνα θυρωρόν, ἕνα θαλαμηπόλον καὶ μίαν μάγειρον, τοὺς ὁποίους ἐσυνείθιζε ν' ἀποκαλῇ φίλους του. Ἡμέράν τινα ὁ ἑξῆς φαιδρὸς διάλογος συνήφθη μεταξὺ τῶν τεσσάρων.

— Εἶσαι ἔξω, Πέτρε ;
— Μάλιστα, κύριε.
— Τί κάμνεις ;
— Τίποτε, κύριε.
— Καὶ σὺ Ἰωάννη, εἶσαι ἔξω ;
— Μάλιστα, κύριε.
— Τί κάμνεις ;
— Βοηθῶ τὸν Πέτρον, κύριε,
— Καλά, ἄμ' ἡ Μαρία ;
— Ἐδῶ εἶμαι, ἀφέντη.
— Καὶ τί κάμνεις ;
— Τοὺς βοηθῶ.
— Καλά, ἅμα τελειώσητε νὰ μοῦ ἑτοιμάσητε τὰ ροῦχά μου, νὰ ἐξέλθω.
— Καλά, κύριε...

Εἷς ἄγγλος φιλάργυρος, ὁ ἰατρὸς Ζώπφ, ὅστις ἐν ὅσῳ ἔζη οὐδέποτε ἔδιδεν ὀβολὸν εἰς οὐδένα, ἐπιθυμῶν δὲ καὶ μετὰ θάνατον νὰ μὴ ἐλαττωθῇ ἡ περιουσία του ὑπὸ τῶν νομίμων κληρονόμων του, ἀφῆκε τὴν ἀκόλουθον διαθήκην.

«Ἡ περιουσία μου συνισταμένη ἐκ 200,000 »φρ. θὰ μείνῃ ἀνέπαφος ἐπὶ ἕνα αἰῶνα, μηδενὸς »κληρονόμου ἔχοντος δικαίωμα νὰ ἐγγίσῃ ταύ»την πρότερον. Οἱ δὲ τόκοι καὶ τὰ ἐπιτόκια αὐ»τῶν θὰ ἐξακολουθῶσι μένοντα ἀνέπαφα, καθ' »ὅλον τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα, μετὰ τὴν »λῆξιν τοῦ ὁποίου πάντα τὰ ἐνήλικα ἄρρενα καὶ »θήλεα μέλη τῆς οἰκογενείας Ζώπφ θὰ νέμωνται »μόνιον τοὺς τόκους καθ' ἕκαστον ἔτος».

Εἷς μέθυσος ἐρωτηθεὶς τί ἐστὶ φιλοσοφία, ἀπεκρίθη.

«Ὅταν παλαιώσῃ τὸ ἔνδυμά σου, γύρισέ το.

«Ὁ παλαιὸς φίλος εἶναι καλλίτερος τοῦ νέου.

«Ἡ πεῖρα εἶναι τρόπαιον, ἀποτελούμενον ἐξ ὅλων τῶν ὅπλων, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπλήγωσαν.

«Ἡ ἀγαπῶσα καρδία καὶ ὁ φιλοπότης, ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς ἐπαίτας, διότι ἀμφότεροι ζῶμεν ἀφ' ὅτι μᾶς προσφέρουσι.

Δύο κύριοι, παράξενοι, διέρχονται πρό τινος παθεναγωγείου, ὁπόθεν ἀκούεται θόρυβος πολὺς φωνῶν.

— Πῶς σοῦ φαίνεται, Ἀγησίλαε, αὐτὸ τὸ κακό, ἐρωτᾷ ὁ εἷς τὸν ἄλλον.

— Νά, ὡς νὰ εὑρισκόμην εἰς ἀγοράν, ὅπου πωλοῦνται γλῶσσαι ζωνταναί.

— Καὶ εἰς ἐμέ, μοὶ φαίνεται, ὅτι εὑρίσκομαι εἰς κόλασιν, ὅπου ἀντὶ φλογῶν καίονται αἱ φωναί.

ΦΑΝΤΑΣΙΑΙ

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ἡ ψυχὴ γυναικὸς ἀγνῆς, εἶναι αὔρα πλήρης μύρων μεθυστικῶν, εἶναι φύσημα βαλσαμωμένον ἀπὸ ἄνθη· οὐδὲν ἀπαντᾷ τις ἐξαισιώτερον εἰς τοὺς ἀέρας, ὅπου πλανῶνται τὰ νέφη, εἰς τὴν γῆν ὅπου ἀπλοῦνται αἱ πράσιναι σκιαί. Συγκρινόμενα πρὸς τὴν καλλονὴν τῶν νεανίδων, πρὸς τὴν ἡδονήν, ἣν αἰσθάνεταί τις θαυμάζων αὐτάς, τὰ ῥόδα καὶ τὰ κρίνα, καὶ ὅταν ἀκόμη λάμπουσιν ὑπὸ μίαν διαυγῆ πρωΐαν τοῦ Μαΐου, ὑπὸ πέπλον δρόσου ἐν μέσῳ τῆς χλόης, φαίνονται ἀχρωμάτιστα· ἡ μελῳδία τῶν πτηνῶν φαίνεται ἄνευ ἁρμονίας, εἰς τὴν θέαν μόνον αὐτῶν αἱ ζωηραὶ ἰδέαι ἀφίπτανται, πᾶσα λύπη πραΰνεται, ἅμα οἱ ὀφθαλμοί των φωτίζονται καὶ τοξεύουσι τὰ βέλη των ἐπὶ τῆς εὐρώστου γῆς, ἥτις καλεῖται καρδία ἀνδρός.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Ὁ ἄγγελος τῆς τελευταίας στιγμῆς, τὸν ὁποῖον θάνατον καλοῦμεν, εἶναι ὁ προσφιλέστερος πάντων τῶν ἀγγέλων. Ἐξελέγη δέ, ἵνα δέχηται τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος θέλει παύσει τοῦ ζῆν, μεταφέρων αὐτὴν ἠδέως ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ ἡμῶν κήπου εἰς τὴν ἀγαθοεργὸν θερμότητα τοῦ παραδείσου. Ὁ ἄγγελος τῆς πρώτης στιγμῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀδελφὸς τοῦ ἀγγέλου τούτου. Οἱ δίδυμοι οὗτοι ἄγγελοι ἐναποθέτουσι δύο φιλήματα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ἀνθρώπου, ὁ μὲν ἵν' ἀποξηράνῃ τὰ δάκρυά του, ὅταν ἄρχεται τοῦ ζῆν, ὁ δὲ ἵνα εἰσέλθῃ μειδιῶν εἰς τὴν ἄλλην ζωήν, ἀφ' οὗ κλαίων εἰσῆλθεν εἰς ταύτην.

Μ.

ΤΗ ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΜΟΥ

Εἶπα στὰ ρόδα τοῦ Μαΐου
Καὶ στ' Ἀπριλιοῦ τὰ κρῖνα
Ποῦ εὐμορφιαῖς χαρίζουνε
Καὶ μυρωδιαῖς σκορποῦνε
Νὰ κλίνουν εἰς τὴν διάβα σου
Καὶ μυστικὰ νὰ σ' ποῦνε
Γιατὶ στενάζω καὶ πονῶ
«Ἡλίου μου ἀκτῖνα»

Ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου

Μ. Κορμπέτης

Η ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ

Ὅλα τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ νὰ κάνῃς ἕνα [δέμα
Δὲν κάνουν τῆς ἀγάπης μου ἕνα μονάχα [βλέμμα
Κ' ἡ κατεργάρα τὸ νοεῖ καὶ γιὰ νὰ μ' ἀπο- [δείξῃ
πότε γεμίζει ἀστροφεγγιὰ εἰς τοὐρανοῦ τὸ [δῶμα
καὶ πότε τὸ φεγγάρι περνάει χώρις χρῶμα
τὰ μάτια στὸ στερέωμα μοναχ' ἀρκεῖ νὰ [ῥίξῃ.

Μίλτων Βιτάλης

ΜΩΣΑΪΚΟΝ

Μεταξὺ δύο τυφλῶν διαφωνούντων.

— Σὺ βλέπεις, φίλε μου, τὰ πράγματα πολὺ ἀνάποδα ἐνῷ ἐγὼ ἰτὰ βλέπω ἴσα, ὥστε δὲν θὰ συμφωνήσωμεν ποτέ.

— Ἀμ' πῶς θὰ συμφωνήσωμεν, ἀφοῦ ἐκεῖνοι ὅπου πραγματικῶς βλέπουν, τὰ εὑρίσκουν τρία, καὶ ἡμεῖς οἱ τυφλοὶ θὰ τὰ εὕρωμεν σωστά ;

Ἄκρον ἄωτον ὑπερβολῆς μετὰ τὴν πυρκαϊὰν τῆς οἰκίας Ψάλτη.

— Φίλε μου, φαντάσου, εἶχε καεῖ ὁλόκληρον τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πάτωμα, δὲν εἶχε μείνει οὔτε πέτρα εἰς τοὺς τοίχους καὶ τὸ τρίτον πάτωμα ἦτο ἀκόμη ἀνέπαφον, ὅτε ἀνέβηκα ἐγὼ ἐκεῖ ἐπάνω.

— Αἴ, καὶ πῶς ἀνέβηκες ;

— Μὲ τὴν σκάλα.

— . . . . . .

— Τί κάμνεις αὐτοῦ, Πέτρε, γράφεις ;

— Ὄχι, ἐξασκοῦμαι νὰ συνειθίσω νὰ γράφω τὴν ὑπογραφήν μου.

—Καὶ πότε ἀπέθανε τὸ παιδί σου, Ἀγησίλαε;

— Ἀκριβῶς εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

— Ἀπὸ τί ἀσθένειαν ;

— Ἀπὸ γῆρας.

— Τί εἶπες ; ἀπὸ γῆρας ;

— Βέβαια, ἐγεννήθη εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς χρονιᾶς καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ τέλος.

Ἐπὶ λευκώματος Δεσποίνης τινὸς εἷς κύριος ἔγραψεν :

«Ἡ γυνὴ εἶναι ἡ Κυριακὴ τοῦ ἀνδρός.»

Παρακατιὸν ἕτερός τις προσέθηκεν :

«Ὁ ἀνὴρ εἶναι αἱ λοιπαὶ ἑξ ἡμέραι τῆς γυναικός.»

Κρίσεις τοῦ τύπου παρά τινος κυρίας.

— Φαίνεται, ὅτι οὐδεμίαν ἀξίαν ἔχουν αὐταὶ αἱ ἐφημερίδες, ἀφοῦ πωλοῦνται ἀπὸ τοιούτους ἀγυιόπαιδας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

38. Αἴνιγμα

Τριῶν βαθμίδων κλίμακα ἀνεβοκαταβαίνω
Ὁτὲ ἐδῶ, ὁτὲ ἐκεῖ, ἐνθα 'παιτεῖται μένω·
Εἰς ἀδελφήν της γείτονα τὴν μέσην μου ἂν τρέψῃς
Ὅπου βιβλίον μ'ἀπαντᾷς, τὸν νοῦν ἐκεῖ ἂν στρέψῃς.

39. Αἴνιγμα

Ἡ μήτηρ μου ἀπέραντος, μικρόν της εἶμαι κλάσμα
Κ' ἐντὸς μου ἀπειράριθμον ἐνδιαιτᾶται πλάσμα
Εἰς δ' ἔκφρασιν αἰσθήματος συχνὰ παρατηρεῦμαι
Πλὴν ἐπὶ τούτῳ ἀδελφοὺς πολλοὺς ἐπικαλοῦμαι.
Ἂν δέ τι γράμμα μου δι' ἄλλου μ' ἀντικαταστήσῃς
Σ'τὴν κεφαλήν σου ζήτησον κι'ἐκεῖ θὰ μ'ἀπαντήσῃς.

40. Αἴνιγμα

Ἐν τῷ σκότει ὡς ἐν τάφῳ τὴν ζωήν μου διανύω,
Κ'ἐν εἱρκτῇ ζοφώδει μένων, τὴν ἀξίαν μου ἐγκλείω,
Ἂν δ'ἐκ τῆς κοίτης μου ἡ μοῖρα εἰς τὸ φῶς μ' ἀπω- [θήσῃ
Τοῦ τε βίου καὶ ἀξίας παρευθὺς θὰ μὲ στερήσῃ.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
9ου ΚΑΙ 10ου ΤΕΥΧΟΥΣ

26. Λαβύρινθος = Διότι τάντίθετον τοῦ σῶσον εἶναι νόσος.

Ἔλυσαν αὐτὸν οἱ κ. κ. Δ. Παλαμήδης ἐξ Ἀθηνῶν, Διον. Πετρόπουλος ἐκ Πειραιῶς, Περ. Δεσύλας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, Μαρία Ζητουνίδου ἐκ Σμύρνης, Καλλιόπη Φρύδα ἐκ Καλλιπόλεως, Νικόλ. Σημαντήρας ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Γεώργ. Δεληκατερίνης ἐκ Σερίφου.

27. Ἐρώτησις = Διότι περιέχει τὸ «ἴσος».

Ἔλυσαν αὐτὴν οἱ κ. κ. Δ. Παλαμήδης ἐξ Ἀθηνῶν, Πέτρος Μαρινόπουλος ἐκ Μασσαλίας, Γεώργ. Δαμίρης ἐκ Πόρου καὶ Κλεοπάτρα Φασίδη ἐκ Σύρου.

28. Αἴνιγμα = Τρελλός.

Ἔλυσαν αὐτὸ οἱ κ. κ. Π. Μαρινόπουλος ἐκ Μασσαλίας, Νικολ. Σάλτας ἐξ Ἴου καὶ Περ. Δεσύλλας ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

29. Ἀναγραμματισμός = Ἀλλοίμονον.

Ἔλυσαν αὐτὸν οἱ κ. κ. Μ Μολοχάδης ἐκ Σύρου, Πέτρος Ἀμαλιάδης ἐκ Πειραιῶς καὶ Διον. Πετρόπουλος ἐκ Πειραιῶς.

30. Ἐρώτησις = Ὅτι ὁ πατὴρ δὲν περιέχει τὸν φθόγγον η.

Ἔλυσαν αὐτὸ οἱ κ. κ. Μ. Μολοχάθης ἐκ Σύρου, Β. Βαρβερόπουλος ἐκ Ναυπλίου καὶ Καλλιόπη Φρύδα ἐκ Καλλιπόλεως.

31. Αἴνιγμα = Ὁ ἄρτος.

Ἔλυσαν αὐτὸ οἱ κ. κ. Μιχ. Σαράντης ἐκ Καίρου, Μιχ. Νίκας ἐξ Ἀθηνῶν, Β. Βαρβερόπουλος ἐκ Ναυπλίου, Διον. Πετρόπουλος ἐκ Πειραιῶς, Ἐλισάβετ Περίκη ἐκ Θηβῶν καὶ Ἰωάν. Λέστος ἐκ Πύργου.

ΣΗΜ. Τὸ δῶρον λαμβάνει διὰ κλήρου ὁ κ. Δ. Παλαμήδης ἐξ Ἀθηνῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Α. Κ. Χ. Σύρον. Δελτάριον καὶ πονημάτιόν σας ἐλήφθη καὶ ἐτέθη εἰς παρὸν φύλλον. Εὐχαριστοῦμεν.—Σ. Κ. Cons)ple. Δελτάριον ἐλήφθη. Φύλλα σᾶς ἀπεστείλαμεν καὶ ἐγράψαμεν. Ἀναμένομεν νεωτέραν σας.—Ν. Δ. Ν. Βῶλον. Ἤδη ἐλπίζομεν ἐλάβατε ἅπαντας ἐλλείποντας ἀριθμούς.—Ν. Π. Καλάμας. Ζητουμένους ἀριθμοὺς σᾶς ἀπεστείλαμεν. Ἐμπίζομεν ἐλάβατε ἤδη.—Α. Χ. Β. Σιστόβιον. Σᾶς ἀπεστείλαμον τὸ ζητηθὲν ἡμερολόγιον καὶ ἐλπίζομεν νὰ ἐλάβατε ἤδη.—Μ. Κ. Χαλκίδα. Χρυσόδετοι τόμοι σᾶς ἀπεστάλησαν. Συγγνώμην διὰ βραδύτητα —Θ. Π. Πύργον. Ἀναμένομεν τὰ ὑποσχεθέντα, ὡς μᾶς ἐγράψατε.—Π. Θ. Ι. Λάρισσαν. Ζητούμενα φύλλα σᾶς ἀπεστάλησαν ἐγκαίρως. Εὐχαριστοῦμεν διὰ εὐχάς σας.—Ι. Κ. Ν. Ἀλεξάνδρειαν Ρουμανίας. Δελτάριον καὶ χρήματα ἐλάβομεν. Σᾶς ἀπηντήσαμεν. Συγγνώμην διὰ τὸ λάθος. Ἐπίσης σᾶς ἀπεστείλαμεν καὶ τὰ ζητούμενα φύλλα. Ὁ ναύτης σᾶς ἀντιχαιρετᾷ.—Δ. Σ. Ζάκυνθον. Ἐπιστολὴ μετ' ἀποδείξεων ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Α. Β. Ἰθάκην. Ἐπιστολὴ μετὰ συνδρομῆς σας ἐλήφθη καὶ σᾶς ἀπεστείλαμεν ἀπόδειξιν μετὰ εὐχαριστιῶν μας. Ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ διὰ διακοπὴν φύλλου, παρακαλοῦμεν νὰ μὴν ἐπιμείνητε εἰς τοιαύτην ἀπόφασίν σας.—Γ. Κ. Πύργον Βουλγαρίας. Δελτάριον ἐλήφθη. Τόμον ἀπεστείλαμεν. Προσεχῶς γράψωμεν.—Β. Γ. Ἐνταῦθα. Ἐπιστολαὶ ἐλήφθησαν. Ζητούμενα φύλλα σᾶς ἀπεστείλαμεν. Διεύθυνσις ἠλλάγη. Ἤδη ἐλπίζομεν ἔχετε πλήρη τὴν σειράν.—Δ. Π. Πέρα. Συνεστημένη μετὰ χρημάτων ἐλήφθησαν καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Ταχυδρομικῶς ἔχετε δέοντα.—Ι. Π. Βραΐλαν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Συνδρομηταὶ ἐνεγράφησαν καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ θέλομεν συμμορφωθῆ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σας. Πονημάτια ἕνεκα τακτοποιήσεως προηγουμένης ὕλης δημοσιευθήσονται προσεχῶς.

HOTEL
PENSION ANTONIO
HELOUAN
près le Caire (Egypte)

Expressement amenage pour familles—Rome cave—Service rigoureux.—Lumiere nouveau systéme. Sonnerie dans toutes les chambres. Installation sanitaire—Telephone etc.

THE CAIRO CIGARETTE C°
DJELLAL PASHA'S BUILDINGS
Tewfikieh—Cairo

Ὁ μέγας οὗτος ἐμπορικὸς οἶκος, ὡς ἐκ τῆς ἐξαιρετικῆς ποιότητος τῶν σιγαρέτων του ἀπέκτησεν εἰς ὀλίγιστον χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του μεγάλην πελατείαν εἰς τὰς μεγαλειτέρας πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Ποιότης ἀρίστη.—Τιμαὶ μέτριαι.
Ἐκτέλεσις παραγγελιῶν ἀκριβεστάτη.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς ἡμετέρους συνδρομητὰς πωλοῦνται τὰ ἀκόλουθα ἔργα τοῦ Ἰωάν. Φέξη, ἐκδότου ἐν Ἀθήναις, εἰς συμφερούσας τιμάς, ἤτοι :

Ἡ Γεωργία καὶ Κτηνοτροφία	ἀντὶ φρ.	5
Ἡ πλήρης γενικὴ Ἐπιστολογραφία	»	7
Ἡ παγκόσμιος μυθολογία	»	3,50
Ἡ τρομοκρατία τοῦ Β. Οὐγγῶ	»	1,50
Ὁ δεκαπενταετὴς πλοίαρχος	»	2

Ὅλα δ' ὁμοῦ ἀποστέλλονται ἐλεύθερα ταχ. τελῶν ἀντὶ φρ. μόνον 16 εἰς τὸν προαποστέλλοντα τὸ τίμημα εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Φύσεως.

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου